

ЦЪРКВАТА НА ОСТАТЪКА

Застанете на пътищата, та вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него. (Еремия 6:16)

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий 74 1202 гр. София

За кореспонденция: Пощ. кутия 614 1000 гр. София

Е мейл: sdarm.bg@abv.bg [www: sdarm-bg.org](http://www.sdarm-bg.org)

ПЛЕННИК НА ПРЕДУБЕЖДЕНИЕТО

И ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (Йоан 8:32)

„Нищо не ме плаши повече - казва с. Елън Г. Уайт, говорейки сутринта на 29 януари 1890 г. на събранието в Батъл Крийк, Мичиган - отколкото духът на разногласие, който виждам да се проявява между нашите братя. Ние се намираме върху опасна почва, ако не можем като християни да се съберем, за да изследваме братски спорните точки. Аз по-скоро бих желала да избягам от мястото, за да не се преобразя в образа на онези, които не могат искрено да изследват изучаваните точки на Библията.”

Любезни читателю, вестта на тази брошура има за цел да подбуди съвестта ти и да те подтикне да провериш собственото си становище, когато си поставен пред една вест, която се различава от това, което си научен да вярваш.

Може би горното описание се отнася за теб? И ти ли си пленник на предубеждението? Да видим! Изследваш ли двете страни на дадена спорна точка, преди да дадеш преценката си? Или отказваш да чуеш доказателствата относно нещата, които те засягат? Противопоставял ли си се някога на някой спорен въпрос или вест, просто защото твоите братя правят това? Оставяш ли се да ти повлияят чрез някой лош доклад за онези, които учат или се застъпват за нещо различно? Ти наричаш това „вярност”. Може би е така, но какво става с правдата и знанието? Уплашил ли си се от стария предупредителен вик: „движение на отпадък”? Макар съветът „не изучавай, не слушай” да идва от твоя проповедник, въпреки това изследваш ли за себе си, за да видиш как стои въпросът всъщност? Придържаш ли се към справедливостта в Йоан 7:51, където се казва: „Нашият закон осъжда ли човека, ако първо не го изслуша и не разбере какво прави?” Любезни читателю, ако ти по някаква причина си заел едно от горе посочените становища, ти си пленник на предубеждението!

Колко печално е все пак, че онези, които се наричат християни или даже проповедници, заемат едно становище на нетърпимост! Как могат пастири на стадото с такова безразсъдство да водят последователите в сигурни пътища? Нужно е да се помисли само за момент, за да се разбере колко неподходяща и неразумна преценка и нетърпимост съществуват в обществения делови свят. Ако е така, ти знаеш, любезни читателю, колко по-отвратително е в Божиите очи едно такова държание по въпросите на истината! За онези, които днес пропускат искрено да изследват истината, преди да дадат преценка, Писанието казва: „Горко на онези, които наричат злото добро, а доброто зло; които слагат тъмнината за светлина, а светлината за тъмнина; които слагат горчиво за сладко, а сладко за горчиво. Горко на онези, които са мъдри в своите очи и които са разумни пред себе си!” (Исаия 5:20, 21).

Преди предразсъдък или липса на познание да се намеси в нашето изучаване на истината –или на онова, което други са ни проповядвали като истина– нека разгледаме следните вдъхновени изложения с надеждата, че в бъдеще те могат да ни послужат като водач.

Как можем да се освободим от плена на предубеждението?

„Всичко изпитвайте, дръжте доброто” (1 Солунци 5:21).

„... Дойде ли вест, която не разбирате, постарайте се да изслушате основанията, които вестителят дава, сравнявайки стих със стих, за да разберете, дали представяната вест се подкрепя от Божието слово, или не. Ако видите, че взетото становище не се основава на Божието слово, ако становището, което вие имате по предмета, не може да се оспорва, тогава изложете вашите силни доводи. Вашето становище не ще се разклати, когато дойде в съприкосновение със заблудата. Не е достойно, нито мъжествено, да водиш продължителна борба на страната на тъмнината, като предпочиташ да затваряш очите си, за да не виждаш, да запушваш учите си, за да не чуваш, и да закоравяваш сърцето си в невежество и неверие. По-добре бъди смирен и признай, че получаваш светлина върху някоя точка на истината. Като страниш от изследване на истината, ти не изпълняваш Исусовата заповед: „Изследвайте Писанията...” (Свидетелства за съботно-училищното дело, с. 51).

С каква мярка трябва да се изпитват нещата?

„Нека прибягнат към закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма видело в тях” (Исаия 8:20).

Какво казва мъдрият Соломон за такива, които правят преценка, преди да изследват истината в даден случай?

„Да отговаря някой, преди да чуе, е безумие и позор за него” (Притчи 18:13).

Какво трябва да се направи, преди да се дава преценка?

„Когато те помолят да изслушаш доводите на някое учение, което ти не разбираш, не осъждай вестта, докато не я изследваш напълно и се увериш от Божието слово, че тя не може да се подкрепя” (Съвети за съботно-училищното дело, с. 46).

Дали доброволното незнание или равнодушие е достатъчно основание за извинение да не изследваме кое е истината?

„...Незнанието ѝ не е извинение за заблудата или греха, когато човек има всяка възможност да познае Божията воля... Бог ни е дал Своето слово, за да се запознаем с Неговите учения и да знаем за себе си какво изисква от нас...” (Великата борба, с.496).

„Когато на църквата бъде представена нова светлина, има опасност, да не би да се отдръпнеш от нея. Вие сте без извинение пред Бога, ако отказвате да слушате поради това, че имате някакви предразсъдъци спрямо вестта и вестителя. Да осъждаш нещо, което не си чул или което не разбираш, не е голяма мъдрост. С това ти няма да се издигнеш в очите на тези, които са искрени в своето изследване на истината. А да говориш презрително за хората, които Бог е изпратил с някоя вест на истина, е глупост и безумие...” (Съвети за съботно-училищното дело, с. 47)

Трябва ли да се доверяваме на онези, които са обучени в богословието, за да разберем кое е истина?

„Човешкият разум е надарен със сила да различава между правото и погрешното” (Животът на Исус, с. 458 англ.)

„Ние не трябва да се осланяме на други, да изследват Писанията заради нас. Някои от нашите ръководни братя понякога са заемали криво отношение; и ако Бог би изпратил някоя вест и би чакал тези братя да отворят път за нейното приемане, тя никога не би стигнала до народа...” (Служители на евангелието, с. 225, 227).

Защо се набляга толкова много на едно „лично” познание на това, което е истина?

„Ние трябва усърдно да изследваме всеки ден Библията, да се задълбочаваме във всяка мисъл и да сравняваме текст с текст. С Божията подкрепа ние трябва да си съставим нашите убеждения, тъй като сами ще трябва да даваме сметка пред Бога” (Великата борба, с. 496).

Кой любим възглед се е подхранвал и днес се прилага от мнозина, за да подкрепят становището си?

„Тези противници на Исуса бяха мъже, които народът бе поучаван от детинство да почита, под чийто авторитет той бе навикнал да се прекланя безусловно. Защо, питаха те, нашите началници и мъдри книжници не вярват в Исус? Не биха ли Го приели тези благочестиви мъже, ако Той настина беше Христос? И тъкмо влиянието на тези учители беше това, което накара юдеите да отхвърлят Изкупителя си.

„Духът, който движеше онези свещеници и началници, се проявява все още от мнозина, които парадират много с благочестието си. Те отказват да изпитват свидетелството на свято Писание относно особените истина за това време. Те посочват на своята многочисленост, на своите богатства и разпространение и гледат с пренебрежение на защитниците на истината като малцина, бедни и непочитани от народа хора, които имат една вяра, която ги отделя от света” (Великата борба, с. 494).

Не трябва ли във всичко да се подчиняваме и да слушаме ръководителите?

„Но през нощта ангел Господен отвори вратата на тъмницата, та ги изведе и каза: „Идете, застанете в храма, та говорете на хората всички думи на този живот.“ Оттук виждаме, че лицата, които са на авторитетен пост, не винаги трябва да се слушат, макар да се наричат библейски учители. И днес има мнозина, които негодуват и се огорчават, когато някой издигне гласа си и представи някои идеи, които се различават от техните по отношение на някои религиозни точки. Те са представяли толкова дълго своите идеи за истина. Така разсъждаваха и равините в дните на апостолите: „какво правят тези неучени човечеци; някои от тях са само рибари, като представят идеи, противни на ученията, които учените свещеници и началници преподаваха? Не е тяхна работа да се месят в основните принципи на нашата вяра...“

Но от време на време Светият Дух открива истината чрез Свои избрани инструменти и никой човек, дори свещеник или началник, няма право да каже: Ти не ще публикуваш идеите си, понеже аз не ги вярвам. Това чудно „аз“ може да се опита да отстрани ученията на Светия Дух. За известно време човечите могат да се опитват да ги потушават и унищожават, но това не ще направи заблудата истина, нито истината заблуда. Човешките изобретателни умове са съставяли спекулативни мнения по различни въпроси и когато Светият Дух осветлява човешките умове, Той не пощадява тълкуванието, което човек дава на Словото. Бог подбужда служителите Си да говорят истината без оглед на това, което човечите считат за истина” (Свидетелства към проповедниците, с. 23, 24).

Коя опасност предвиди Бог, която ще застрашава онези, които изповядват, че са адвентисти от седмия ден?

„Даже и за адвентистите от седмия ден съществува опасност да затворят очи пред истината, която е в Исуса, когато противоречи на нещо, което са считали за истина, но за което Светият Дух казва, че е заблуда...“ (Свидетелства към проповедниците, с. 25).

Какъв е винаги резултатът, когато човечеци затварят очите си за истината?

„Църквата е станала сляпа спрямо духовните действителности. Откровение 3:14-17.

Кой всеобщ въпрос се поставя често, когато се представя някоя истина, която изглежда да е нова?

„Онези, които позволяват на предубеждението да им пречи да не при-

емат истината, не могат да получат божественото просвещение. Но когато се представи някой възглед относно Писанията, мнозина не питат: Вярно ли е? В съгласие с Божието слово ли е?, а задават въпроса: Кой го поддържа? И ако не идва от този проповедник, от който им се иска, не го приемат...

Господ често действа там, където най-малко Го очакваме; Той ни изненадва, като открива силата си чрез инструменти по Негов собствен избор, докато отбягва мъже, чрез които сме очаквали да дойде светлината. Бог желае да приемем истината затова, защото е истина” (Свидетелства към проповедниците, с. 52).

Трябва ли от страх от раздяла да предпочетем да се откажем да изследваме, защото все пак Христос е призовал към единство?

„Някои са се страхували, че дори ако в една точка се признаят в заблуда, други умове може да се усъмнят в цялата теория на истината; затова считат, че не трябва да се допуска изследване, да не би да се предизвика разногласие и разединение. Но ако резултатът от изследването ще е такъв, то колкото по-скоро дойде, толкова по-добре. Ако има такива, чиято вяра в Божието Слово не може да издържи изпита на едно изследване на Писанието, колкото по-скоро открият те, толкова по-добре, защото тогава ще им се отвори път да им се покаже заблудата. Ние не можем да твърдим, че едно становище, взето веднъж, една идея, проповядвана вече, при никакви обстоятелства не трябва да се променя. Само Един е непогрешим – Този, Който е пътят, истината и животът (Свидетелства към проповедниците, 52).

„Христос зове към единство. Но Той не изисква от нас да се съединим с извратени действия. Богът на небето тегли ясна разграничителна линия между чистата, възвисяваща, облагородяваща истина и фалшиви и измамливи учения. Той нарича греха и непокаяността с истинското им име. Той не прикрива злото. Аз ви приканвам, братя, да се съедините върху една истинска, библейска основа” (Избрани вести, т. 1, с. 175).

За какво трябва да мислим винаги, когато се посветим на изучаването?

1. „Библията никога не трябва да се изучава без молитва. Само Светият Дух може да внуши истината на лесните за разбиране части, както и да ни предпази от изкривяване на трудните за разбиране части...” (Великата борба, с. 497).

2. „Ние трябва да пристъпваме към изследване на Божието слово със съкрушено сърце, с възприемчив дух и със страхопочитание... Не бива да изучаваме Божието слово с цел да подкрепим мненията, които предварително сме си създали, но за да научим какво казва Бог” (Свидетелства към проповедниците, с. 105).

3. „Духът, с който пристъпваме към изследване на Писанието, оп-

ределя характера на този, който ще бъде от страната ни. Ангели от света на светлината ще стоят край онези, които със смирено сърце търсят божественото ръководство. Но ако Библията се отваря с непочтителност, ако сърцето е пълно с предразсъдъци, Сатана е застанал край вас и ще изопачи ясните твърдения на свещеното Писание, представяйки ги във фалшива светлина пред вас” (Свидетелства към проповедниците, с. 54).

4. „Нашите братя трябва да бъдат винаги готови да изпитват внимателно всяка спорна точка... Без значение от кого идва светлината, ние трябва да отворим сърцата си и да я приемем с кротостта на Христа...” (Служители на евангелието, с. 224).

5. „Първият и най-висш дълг на всяко разумно същество е да научи от свящото Писание що е истина и тогава да живее според получената светлина, и да насърчава другите да следват същия пример” (Великата борба, 496).

6. Трябва да се даде свобода за едно основно изследване на Писанието, за да може всеки за себе си да научи какво е истина” (С. С. У. Д., 64).

7. „Днес никой не може да бъде неутрален. Всички трябва да се решим за правото или погрешното. Христос казва: „Който не е с Мен, е против Мен, и който не събира с Мен, разпилява” (Свидетелства към църквата, т. 3, с. 328).

8. „Ние живеем във великия ден на умилостивението и сега е време всеки да изповяда греховете си пред Бога, да се покае и с жива вяра да се повери на Един разпнат и възкръснал Спасител” (Свидетелства за проповедниците, с., 224).

9. „Но Бог желае да има на земята един народ, който да държи Библията и само Библията като мерило за всяко учение и основа за всяка реформа. Мненията на учени мъже, основанията на науката, вероученията и решенията на църковните събори, многобройни и различни като църквите, които те представляват, гласът на мнозинството – нито едно от тези, нито всички заедно могат да бъдат считани като доказателство за или против коя да е точка от религиозната вяра. Преди да приемем кое и да е учение или предписание, ние трябва да искаме като доказателство едно ясно „така казва Господ” (Великата борба, с. 493).

* * *

Сега ти прочете тази брошура и ние те замолваме, според съдържанието се в нея напътствия, да изпиташ собственото си становище спрямо основните принципи, които са предадени на църквата на остатъка. В това направление ние сме приготвили материал, с помощта на който ще можеш да разбереш, дали градиш върху правилна основа.

КЪДЕ Е ЦЪРКВАТА НА ОСТАТЪКА

Един исторически преглед

„Така казва Господ: Застанете на пътищата, та вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си...” (Еремия 6:16).

„Ние няма защо да се страхуваме за бъдещето, освен ако забравим пътя, по който Господ ни е водел, и поуците, които Той ни е дал в историята на нашето минало” (Скици от живота, с. 196).

„Известяването на първата, втората и третата ангелски вести е отразено в словото на Вдъхновението. Нито едно колче, нито един гвоздей не бива да се маха оттам... Първата и втората вести бяха известявани в 1843 и 1844г.; и сега ние се намираме под третата. Но и трите вести трябва да се разгласяват днес. Днес те са така важни, както и преди, и трябва да се повтарят пред онези, които търсят истината... Няма третата без първата и втората. Тези вести трябва чрез перо и слово да се известяват на света, посочвайки по линията на пророческата история нещата, които са били и тези, които ще дойдат” (К.В., 26).

Първата ангелска вест (Откровение 14:6,7)

1. Кога трябваше да започне тази вест?

„Самата вест дава светлина относно времето, в което ще настане това движение. Казва се, че то е част от „вечното евангелие”; и то известява откриването на съда. Спасителната вест е била проповядвана във всички епохи, но тази вест е една част от евангелието, което щеше да бъде проповядвано само в **последните дни**, понеже само тогава можеше да бъде истина, че **часът на съда е вече настъпил**” (Великата борба, с. 289).

2. Върху кои две истини бе основана първата ангелска вест?

„Защото Човешкият син ще дойде в славата на Отца Си със Своите ангели и тогава ще въздаде всекиму според делата му” (Матей 16:27).

„И каза ми: До две хиляди и триста денонощия; тогава светилището ще се очисти” (Даниил 8:14).

3. Коя истина от двете беше главният стълб и образуваше изпитващата част на вестта?

„Библейският текст, който преди всичко друго беше **основното положение** и главният стълб на адвентната вяра, е дадено в Даниил 8:14...

Те показаха, че тези пророчески дни свършваха през есента на 1844 г...” (Великата борба, с. 335).

4. Къде и чрез кого първата ангелска вест намери своето най-пряко изпълнение, макар че се появи в различни страни на християнския свят?

„На Уилям Милър и на неговите съработници бе възложена задачата да проповядват тази вест в Америка. Тази страна стана център на голямото адвентно движение. Тук пророчеството за първата ангелска вест намери своето директно изпълнение...” (Г. К., с. 395).

5. Към кого бе отправена тази вест?

Към църквите и обществата, от които се състоеше Сардис (Откровение 3:1-4).

6. С кои думи Духът на пророчеството описва идването на първия ангел?

„Исус натовари един силен ангел да слезе и да предупреди жителите на земята, за да могат да се приготвят за Неговото второ идване. Когато ангелът напусна Исусовото присъствие на небето, пред него излезе една извънредно светла и блестяща светлина. Каза ми се, че неговото дело се състои в това да освети земята със своята слава и да предупреди човеците за идващия Божий гняв...” (Опитности и видения, с. 195, 196).

7. Кой бяха първите, които приеха вестта от небето?

„Най-смирените и най-преданите в църквите бяха първите, които приемаха вестта” (Великата борба, с. 303)

8. Как се отнесоха като цяло псевдо-църквите и техните водители към вестта на ангела?

„Но църквите като цяло не приеха предупреждението. Техните проповедници, които като стражи в израилевия дом би трябвало да бъдат първите, които да познаят признаците на Христовото пришествие, не схванаха истината, нито от свидетелствата на пророците, нито от знаменията на времето. Тъй като светски надежди и честолюбие изпълваха сърцата им, любовта към Бога и вярата в Неговото Слово бяха охладнели и когато адвентното учение беше донесено, то събуди в тях само предразсъдъци и неверие...” (Великата борба, с. 310).

9. Кой факт беше използван като доказателство против вестта?

„...Фактът, че вестта беше проповядвана повече от миряни, беше при-

веждан като доказателство против нея. Както някога на ясното Божие свидетелство те отвърщаха с въпроса: „Повярвал ли е в него някой от началниците или фарисеите?...” (Великата борба, с. 310).

10. До какво отношение към онези, които бяха приели вестта, доведе това становище на църквите и техните водители?

„Проповедници и народ се съединиха, за да се противопоставят на вестта от небето и преследваха Уилям Милър и онези, които се съединяваха с него в това дело. Разпространяваха се лъжи, за да развалят влиянието му...” (Опитности и видения, с. 186).

11. Каква беше последицата от отхвърлянето на тази вест в църквата?

„Мнозина бяха преследвани от своите невярващи братя... Не малко бяха изключени от църквата и то по никаква друга причина, освен за това, че бяха изявили вярата си в идването на Христа” (Великата борба, с. 303)

„Тогава мнозина, които обичаха святата светлина, разкъсаха въжетата, чрез които бяха свързани с тези групи, и **се разделиха с тях**” (О.В, с. 192).

Един кратък доклад от онова време

„Проповедниците и църквите, които се възползваха от нашата работа, не приеха искрено учението, видяха, че трябва или да напредват в истината, да я проповядват и подкрепят, или в идещата криза да имат трудности с ревностните и решителните вярващи. Затова се решиха срещу учението и се стремяха по един или друг начин да **подтискат темата**. Това хвърли братята и сестрите в едно много тежко положение. Повечето обичаха своите църкви и не можеха да понесат мисълта да ги напуснат. Но когато ги осмиваха, подтискаха и отнемаха предишните им привилегии, ... те почти бяха отблъснати от своите общества, към които по-рано с предпочитание принадлежаха и се позоваваха на величието на тяхната сила, скъсаха веригите и издигнаха вика: „Излезте из нея, люде Мои” (Произход и напредък, с. 64).

12. Какво становище зае Небето спрямо тези църкви, които отхвърлиха вестта? Какви души още се намираха между тях и каква задача имаха ангелите?

„... Той [Исус] отвърна лицето Си от църквите...” (О.В., с. 186).

„... Когато църквите като цяло отхвърлиха вестта, ангелите се отвърнаха наскърбени. Но имаше още много души, които още не бяха изпитани относно адвентната истина; много, които бяха заблуждавани от своите съпрузи, жени, родители или деца, и вярваха, че е грях дори само да слушат такива ереси, каквито се проповядваха от адвентистите. На ангелите

бе заповядано да бъдат върху тези души, защото над тях трябваше да изгрее още една друга светлина от Божия трон” (Великата борба, с. 304).

Втората ангелска вест и Среднощният вик (Откровение 14:8; Матей 25:6)

13. Какво състояние се забелязваше сред църквите, които отхвърлиха първата ангелска вест?

„Като отказваха да слушат предупрежденията на първия ангел, те отхвърлиха средството, което небето беше предвидило за тяхното изцеление. Те презряха носещия благодат пратеник, който би могъл да им помогне против злините, които ги отделяха от Бога, и се връщаха с по-голямо влечение към приятелството със света. И тук лежеше причината за онова страшно състояние на заразяване от светски дух, на вероотстъпничество и на духовна смърт, което владееше църквите през 1844 година” (Великата борба, с. 310).

Известяването на вестта

„Нашите надежди за второто идване на Христа сега достигнаха върхната си точка през 1844 г. Това беше също времето на вестта на втория ангел, който, летящ посред небето, вика: „Падна, падна Вавилон, великият град.” Тази вест беше проповядвана от Божиите служители най-напред през лятото на 1844 г. ...” (Живот и дела, с. 50, 51).

„Към края на втората ангелска вест аз видях една голяма светлина от небето, която осияваше Божия народ. Лъчите на тази светлина бяха светли като слънцето... Това беше Среднощният вик, Който даде сила на втората ангелска вест...” (Опитности и видения, с. 189)

14.. Какво въздействие имаше известяването на вестта?

„Във всички части на страната се даде светлина върху втората ангелска вест, а викът раздвижи сърцата на хиляди... В много църкви не беше позволено да се проповядва вестта и една голяма група, която имаше живото свидетелство, напусна падналите църкви...” (Опитности и видения, 189).

„Те не можеха вече да считат онези, които отхвърляха свидетелството на Божието слово, за „стълб и подпорка на истината” (1Тимотей 3:15) и затова те се чувстваха в правото си да се отделят от своите дотогавашни общества. През лятото на 1844г. от църквите се отделиха около 50 000 члена.” (Великата борба, с. 307)

15. С коя група се съединиха те?

„Когато църквите се отказаха да приемат първата ангелска вест, те отхвърлиха светлината от небето и изгубиха Божието благоволение. Те уповаваха на собствените си сили и като се съпротивиха на първата вест, достигнаха дотам, че не можеха да виждат виделината на втората вест. Но Божиите обични, които бяха подтискани, приеха вестта „падна Вавилон” и напуснаха църквите.” (Опитности и видения, 189)

„Тогава чух един глас да казва на онези, които бяха гонени и подигравани: „Излезте от тях и не се допирайте до нечисто.” В послушание на този глас едно голямо число разкъса връзките, с които бяха вързани, изоставиха групите, които бяха в тъмнина и се присъединиха към онези, които още преди бяха получили свободата си, и съединиха гласовете си радостно с техните.” (Опитности и видения, с. 193)

16. Защо църквите не успяха да имат полза от втората ангелска вест и от Среднощния вик?

„Когато църквите отказаха да приемат първата ангелска вест, те отхвърлиха светлината от небето и изгубиха Божието благоволение. Те уповаваха на собствените си сили и като се съпротивиха на първата вест, достигнаха дотам, че не можеха да виждат виделината на втората ангелска вест. Но Божиите обични, които бяха подтискани, приеха вестта „падна Вавилон” и напуснаха църквите.” (Опитности и видения, с. 189)

„Тези, които отхвърлиха светлината на първата ангелска вест и ѝ се възпротивиха, изгубиха светлината и на втория ангел и не можаха да имат никаква полза от силата и славата, която придружаваше вестта: „Ето, младоженецът иде”. Исус се отвърна мрачно от тях, понеже те Го бяха подиграли и отхвърлили...” (Опитности и видения, с. 199)

17. Кое състояние се забеляза още през лятото на 1844 г.?

„По това време в повечето от църквите на Съединените щати се забеляза една очевидна промяна. Вече от много години съществуваха едно постепенно, но постоянно нарастващо изравняване със светските навици и обичаи и едно съответно отпадане в действителния духовен живот. Но в тази година почти във всички общества на страната проличаха следи на **внезапен и решителен упадък...**” (Великата борба, с.307)

Голямото разочарование на верните

18. Защо Бог допусна Неговите чеда по онова време да се разочароват в очакванията си? Коя беше истинската цел на първите две ангелски вест?

„...Аз видях, че тези очакващи души не бяха изпитани още така, както трябваше. Те не бяха освободени от заблуждения. Видях милостта и до-

брината на Бог в това, че Той е изпратил на народа Си на земята едно предупреждение и вести, дадени няколко пъти, за едно грижливо изпитване на сърцата и изследване на Писанието, за да могат сами да се очистят от заблудите, които бяха въведени от езичниците и папите. Чрез тези вести Бог изведе своите чеда дотам, където Той можеше с по-голяма сила да действа за тях и те да могат да пазят всички Негови заповеди.” (Опитности и видения, с. 200)

Третата ангелска вест (Откровение 14:9-12)

„Когато Исусовата служба в Светя беше приключена и Той влезе в Светая Светих и застана пред ковчега, който съдържахше Божия закон, Той изпрати на земята един друг силен ангел с една трета вест...” (Опитности и видения, 203)

„Тази вест включваше двете предходни вести. Тя е представена като известявана със силен глас, т.е. в силата на Светия Дух. Сега всичко е на карта. Третата ангелска вест трябва да се съблюдава като такава от най-голяма важност. Това е въпрос на живот и смърт...” (Ръкопис 16, 1900; Библейски коментар, 7:980)

„...Третият ангел освети миналото, настоящето и бъдещето...” (Опитности и видения, с. 204)

19. Кой дар беше даден по онова време на верните, за да им разреши всички истини на третата ангелска вест?

„Ако някога след възкресението на нашия Спасител е имало време, когато Неговите скърбящи и разочаровани ученици да са се нуждаели от утехата на Неговото присъствие и от Неговите насърчителни думи, то това време беше, когато след Среднощния вик през 1844 г. няколко опечалени и преследвани вярващи пребъдваха в жива вяра. И ако някога Бог в Своята милост се е сношавал директно с опечалените души, то това можеше да се очаква точно в това време и с тези хора...”

Два месеца след преминаване на „времето” Елена Г. Вайт, по баща Хармън, от Портланд на Мейн, получи откровения от Господа.” (Произход и напредък, с. 88)

„Не след дълго след преминаване на времето през 1844 г. ми бе дадено първото видение.” (Живот и дела, 56)

20. Кои основни истини, които трябваше да ги отделят и различават от света, бяха дадени на незначителния в числено отношение Божи народ?

„И отвори се Божият храм, който е на небето, и в храма се видя ковче-

гът на Божия завет...” (Откровение 11:19).

„Тогава ми се показа, че Божиите заповеди и свидетелството на Исуса, което говори за затворената врата, не могат да се разделят и че времето, за което Божиите заповеди бяха в пълното си значение и когато Божият народ познаваше съботната истина, беше тогава, когато се отвори вратата Светая Светих в небесното светилище, където се намираше ковчегът с десетте заповеди. Тази врата не беше отворена, докато Исус не извърши ходатайството Си в Светая, и в през 1844 г. вратата на Светая се заключи, а се отвори тази на Светая Светих, Той мина през втората завеса, където стои сега и дава вяра на Израил... От времето, когато Исус отвори вратата на Светая Светих, където беше ковчегът, заповедите се откриха на Божия народ и той се изпитва чрез въпроса за съботата.” (Опитности и видения, с. 37)

„Един от граничните камъни между тази вест беше Божият храм, който обичащият истината Божи народ видя на небето... Светлината на съботата от четвъртата заповед осветяваше с мощни лъчи пътя ... истината, че безбожните не притежаваха безсмъртие, е стар граничен камък.” (Съвети към писатели и издатели, с. 31)

21. Върху коя здрава и непоклатима основа Бог постави делото на третата ангелска вест чрез особените истина за това време?

„...Показаха ми се три стъпала – първата, втората и третата ангелски вест. Придружаващият ме ангел ми каза: „Горко на онзи, който промени и най-малкото в тези вест. Правилното разбиране на тези вест е от най-голяма важност. Съдбата на душите зависи от начина, по който те са ги приели...” Бог водеше Своите чеда стъпка по стъпка, докато ги постави на една сигурна основа.” (Опитности и видения, с. 251)

„Никой да не се опитва да разваля основанията на нашата вяра – основанията, които се положиха в началото на нашето дело чрез изучаване на Божието слово с молитва и чрез откровение.” (Служители на евангелието, с. 229)

„...Никоя част от истината, която направи адвентистите това, което са, не трябва да се омаловажава. Ние имаме старите гранични камъни на истината, опитността и дълга, и ние трябва здраво да защитаваме нашите принципи пред света...” (Свидетелства т.1, 1с. 19)

Една сериозна вест към църквата (Откровение 3:14-22)

22. Какъв насърчителен доклад намираме около десетина години (1855 г.) след началото на известяването на третата ангелска вест?

„Числото на вярващите беше нараснало от по-малко от сто на повече от две хиляди...” (Свидетелства, т.1, с. 5)

23. Въпреки това върху коя вест трябваше да бъде насочено сега вниманието на Божия народ?

„В края на 1856 г. вниманието беше насочено върху вестта към Лаодикия от Откровение 3 гл. В по-ранните години този съвет беше разбран така, че се отнася за адвентистите вярващи, които не следваха прогресивната светлина на третия ангел и които се организираха в друга църква, която оказваше горчива съпротива на съботната истина. Сега те сами се признаха за „хладки“ и за такива, които имаха нужда да съблюдават съвета на Верния Свидетел...” (Свидетелства т.1, с. 6, 7)

24. Какъв различен прием бе оказан на тази вест от вярващите?

„Видях как някои с благодарност ще се обърнат. Други не вземат под внимание вестта към Лаодикия. Те ще постъпват както досега и ще бъдат избълвани от устата на Господа. Само тези, които се покаяват ревностно, ще получат Божието благоволение.” (Свидетелства т.1, с.144)

25. Каква надежда хранеха вярващите, когато вестта до Лаодикия за пръв път се извести на църквата и произведе добър резултат? Защо тази надежда не можеше да се изпълни?

„Почти всички вярваха, че тази вест ще завърши във Високия вик на третия ангел. Но когато не видяха такова мощно дело, проведено за кратко време, мнозина изгубиха действието на вестта. Видях, че тази вест не може да извърши своето дело за няколко месеца. Целта на тази вест е да събуди Божия народ, да им открие тяхното отпадане и да ги води до ревностно покаяние, за да бъдат благословени с присъствието на Исуса и да бъдат приготвени за Силния вик на третия ангел...” (Свидетелства т. 1, с. 186)

Апелът става по-сериозен и по-настоятелен

1873 г.: „Вестта на Лаодикия е едно страшно обвинение и е приложена за Божия народ в настоящето време.

Вестта на Верния Свидетел намира Божия народ в едно печално заблуждение и даже искрени в това заблуждение. Те не знаят, че тяхното състояние е плачевно в очите на Бога. Докато тези думи са отправени към тях, те се ласкаят, че се намират в едно възвишено духовно състояние. Вестта на Верния Свидетел разрушава тяхната сигурност чрез страшното разкриване на тяхното истинско състояние на духовна слепота, бедност и окаяност.

Това свидетелство, така остро и режешо, не може да бъде заблуждение, защото Верният Свидетел е, Който говори, а Неговото свидетелство трябва да бъде вярно... В моето последно видение ми бе показано, че точно тази определена вест на Верния Свидетел не е изпълнена според Бо-

жия план. Божият народ продължава да спи в плътската си сигурност. Те продължават да се считат за богати и нямащи нужда от нищо. Някои питат: „Защо са дадени всички тези напомнения и предупреждения? Защо свидетелствата постоянно ни обвиняват в отпадане и тежки грехове? Ние обичаме истината, ние преуспяваме, ние нямаме нужда от тези свидетелства и укори.” (Свидетелства т. 3, с.252-254)

Вестта става по-ясна

1875 г.: „Вестта към Лаодикия се отнася за Божия народ, който претендира, че вярва в настоящата истина. По-голямата част са хладки изповедници, които имат име, но нямат ревност...”

Единствената надежда за лаодикийците е ясното съзнаване на тяхното състояние пред Бога, съзнаване естеството на тяхната болест. Те не са нито студени, нито топли; те заемат едно неутрално положение и в същото време се ласкаят, че нямат нужда от нищо. Верният Свидетел мрази тази хладкост. Той се отвращава от равнодушието на тази класа. Той казва: „Дано да беше ти студен или топъл.” (Свидетелства т. 4, с. 87)

30 май 1882 г.: „Изпълнена съм с дълбока скръб, като си помисля за нашето състояние като народ... Църквата се е отделила от Христос, нейния Водител, и непрестанно се връща назад към Египет... Изповядващите се за Божи народ са направили компромис със силите на тъмнината.” (Свидетелства т. 5, с. 217, 222)

20 юни 1882 г.: „Господ ви изпитва и изпробва. Той е предупреждавал, укорявал и приканвал. Всички тези сериозни предупреждения ще направят църквата или по-добра, или решително по-лоша. Колкото по-често Господ говори, за да подобрява или да съветва и вие вземате под внимание Неговия глас, толкова по-решителни ще бъдете вие, отново и отново да Го отхвърляте, докато Бог ще каже: „Понеже Аз виках, а вие отказвахте да слушате, понеже простирах ръката Си, а никой не внимаваше, но отхвърлихте съвета Ми и избличението Ми не приехте, то и Аз ще се смея на вашето бедствие, ще се присмея, когато ви нападне страхът. Когато ви нападне страхът като опустошителна буря и бедствието се устреми като вихрушка, когато скръб и мъка ви нападнат, тогава те ще призват, но Аз няма да отговоря, ревностно ще ме търсят, но няма да Ме намерят. Понеже намразиха знанието и не разбраха страха от Господа, не приеха съвета Ми и презряха всичкото Ми избличение, затова ще ядат от плодовете на своя си път и ще се наситят от своите си измислици.” (Притчи 1:24-31)

„Не хромите ли между две мъдрувания? Не пропускайте ли да следвате светлината, която Господ ви е дал? Внимавайте, да не би някой от вас да е с невярващо сърце, което се отклонява от Господа! Вие не знаете времето на вашето посещение. Големият грях на юдеите беше, че пропуска-

ха настоящите случаи. Когато днес Исус поглежда върху състоянието на изповядващите се като Негов народ, Той вижда грозната неблагоприятност, празната формална служба, лицемерната престореност, фарисейска гордост и отпадане...

Беше ми показано, че духът на света почти е заквасил църквата. Тя следва същия път, както древният Израил. Налице е същото отпадане от вашето високо призвание като Божия особен народ. Вие участвате в безплодните дела на тъмнината. Вашето съгласуване с невярващите предизвиква Божието неодобрение. Вие не знаете това, което служи за мира ви; то е почти скрито от очите ви. Това, че пропускате да последвате светлината, ще ви постави в по-неблагоприятно положение, отколкото евреите, над които Исус произнесе едно „горко”...

Но дните на чистене на църквата ще бъдат ускорени. В мощното пресяване, което скоро ще настъпи, ние ще можем по-добре да измерим силата на Израил. Белезите показват, че е близо времето, когато Господ ще открие, че лопатата е в Неговата ръка и че Той ще очисти основно храма Си...

Ние не можем да принадлежим наполовина на Господа и наполовина на света. Ние не сме Божият народ, освен ако изцяло не сме такива... Божиите стражи не ще викат „Мир, мир”, когато Бог не е говорил за мир. Гласът на верните стражи ще се чуе: „Оттеглете се, оттеглете се, излезте оттам, не се допирайте до нечисто; излезте изсред него; очистете се, вие, които носите съдовете Господни!”

Църквата не може да се мери според света или мнението на човеци, нито по това, което е била някога. Нейната вяра и положението ѝ в света, каквито са сега, трябва да се сравнят с това, което би могла да бъде, ако тя постоянно напредваше напред и нагоре. Църквата ще бъде премерена на везните на светилището. Ако моралният ѝ характер и духовното ѝ духовното ѝ състояние не съответстват на привилегиите и благословенията, които Бог ѝ е дал, тя ще бъде намерена твърде лека... Ако талантите ви останат неизползвани, ако плодът ви е несъвършен пред Бога, ако светлината ви става тъмнина, вие всъщност сте намерени твърде леки. Познаването на нашето състояние, както Бог го вижда, изглежда да е скрито от очите ни. Ние гледаме, но не можем да видим нищо; слушаме, но не разбираме; и ние почиваме съвсем равнодушно, като че ли облачният стълб през деня и огненият стълб през нощта биха почивали над нашето светилище. Ние претендираме, че познаваме Бога и вярваме в истината; но с нашите дела се отричаме от Него. Нашите постъпки са в пряка противоположност на принципите на истината и правдата, за които претендираме, че ни ръководят.” (Свидетелства т. 5, с. 72-84)

Четири години по-късно: Апелът е сериозен и настоятелен, приканва към бързана

„Когато Исус плачеше над Ерусалим, Неговите сълзи се отнасяха за всички, които злоупотребяват с настоящите привилегии. Той плачеше за това, че мнозина, които изповядват Неговото име, пропускат да станат това, което би трябвало да бъдат според Божието намерение; че те продължават в грехове и слабост, докато Той е в състояние и готов да спаси всички, които искат да дойдат при Него. Спасителят казва: „Какво повече бих могъл да направя от това, което направих?“ Той се е отнасял към Своя народ, както любящ баща към едно своенравно и непокорно дете. Но Той трябва да види как се противи на Неговата благодат, злоупотребява с привилегиите и не зачита случаите. Там, където Той има право да види сериозно, живо благочестие, вижда неискреност, празна формална служба и фарисейска гордост... Бог ни е обсипал със Своите добрини. Безкрайни благословения са били излети в богата мярка над нас. Вестители са бил изпратени с предупреждения, упреци и покани. Божиите служители са плакали и са се молили поради хладкото състояние на църквата. Някои може и да се повдигнат, но само за да паднат отново в грях и опасност. Страсти, привързаността към света, злоба, завист, гордост, съревнование за върховенство правят нашите църкви слаби и безсилни. Някои от Божиите вестители носят тежък товар в душата си, защото вестта им се счита от мнозина за празна приказка.

Поглеждайки през вековете, окоето на Исус бе отправено към нашето време, когато Той каза: „Да беше знаел ти, да, ти, поне в този твой ден, това, което служи за мира ти!“ Още е твоят ден, о, църкво Божия, която Той е направил съхранителка на Неговия закон. Но този ден на доверие и изпит бързо приближава към своя край. Слънцето изчезва на запад. Може ли да стане така, че то да залезе, преди ти да разбереш това, което служи за мира ти? Трябва ли да се произнесе неотменимата присъда: „Но сега то е скрито от очите ти“?...”

Господ говори на Своя народ: „Бъди ревностен да се покаеш!“ Не са проповедниците, които вие не зачитате; вие отказвате да слушате не Моя пророк, когото съм избрал, но вашия Спасител, вашата единствена надежда. Ако бъдете унищожени, сами ще бъдете отговорни за това. Вие не искате да дойдете при Мене, за да имате живот. „Ерусалиме, Ерусалиме, колко пъти исках да събера чедата ти, както квачката събира пилетата си под крилето си, но не искахте!“ Аз исках да ви спася, но вие не искахте да бъдете изпълнители на Словото Ми...

Или трябва да стане едно лично изповядване и премахване на греховете, всички да вземат под внимание това, което служи за мира им, или думите на Христа могат всеки момент да намерят приложение за вас: „Но

сега то е скрито от очите ти.” Аз ви поверих една тържествена, свята вест на истината, за да я направите позната на другите, но вие се оказахте неверни на свящото доверие. Душите не са осветлени, предупреждени и подтикнати към покаяние. Кръвта им ще изискам от ръцете ви.

Ще се смирят ли нашите църкви в този ден на умилоствението? Ще премахнат ли греховете, които опетняват дрехите на техния характер и ги отделят от Бога? Днешният ден е денят на нашето изпитване. Не чакайте за бъдещ, по-подходящ случай... Днес се заловете за работа, или можете да закъснеете с един ден. Впечатлението, което днес сте получили, може утре да не бъде така силно. Примката на Сатана може да се увие около вас. Светилникът може да падне от мястото си и вие да останете в тъмнина... Още се чуват стъпките на Този, Който чука на вратата ви; гласът Му още моли за прием; но Неговото търпение има граница. Ще трябва ли върху осъдената входна врата да се напишат думите: „Ефрем се е прилепил към идолите си, оставете го!” (Ръвью енд Херълд, 2 ноември 1886)

Две години по-късно – най-голямата опасност – Връзката е скъсана! Църквата изтласкана в открито море без карта и компас

„Този сериозен въпрос е отправен към всеки член на нашата църква: Какво е нашето отношение към Бога като изповядващи се за последователи на Христа? Свети ли нашата светлина в света с ясни, ярки лъчи? Като народ, който те е посветил тържествено на Бога, запазахме ли връзката си с Извора на светлината? Не се ли виждат, за съжаление, в днешните християнски църкви белезите на упадък и загиване? Духовната смърт е дошла върху народа, който трябваше да открива живот, ревност, чистота и святост чрез най-сериозно посвещаване на каузата на истината. Фактите относно действителното състояние на **мнимия Божи народ** говорят много по-силно, отколкото изповядването им, и доказват, че някаква сила е **прерязала въжето**, което ги закотвяше за вечната Скала и че сега те са изтласкани в открито море **без карта и компас.**” (Ръвью енд Херълд, 24 юли 1888)

ВЕСТТА ХРИСТОС НАША ПРАВДА

26. Коя извънредно важна истина бе предадена на Божия народ в края на 1888 г. в тази действително сериозна криза, в която бе изпаднало обществото?

„В милостта Си Господ изпрати на народа Си чрез старейшините Уагонър и Джоунс една много скъпоценна вест. Тази вест бе определена да извести по изтъкнат начин пред света възвисения Спасител–жертва за греховете на целия свят. Тя посочваше праведността чрез вяра в Исуса; тя подканваше човеците да приемат Христовата праведност, която се

открива в послушание към всички Божии заповеди.” (Свидетелства към проповедници, с. 91-англ.)

27. Кое дело извърши вестта за оправдание чрез вяра за тези, които с радост я приеха?

„Ние благодарим на Господа от цялото си сърце, че имаме да занесем на народа една скъпоценна светилна и се радваме, че имаме вест за това време – която е настоящата истина. Вестта, че Христос е нашата праведност, донесе на много, много души помощ и Бог говори на народа Си: „Вървете напред!” (Ръвью енд Херълд, 23 юли 1889)

28. Кое дело трябваше според Божието намерение да започне с откриването на вестта „Христос наша правда”?

„Времето на изпита е точно пред нас, защото Силният вик на третия ангел е започнал вече – с откриването на Христовата праведност, на опрошаващия греховете Спасител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава трябва да изпълни цялата земя.” (Ръвью енд Херълд, 22 ноември 1892 – Ангелът от Откровение 18:1)

29. Как тази вест, която трябваше да служи за спасение на църквата, бе приета от ръководителите и проповедниците, които присъстваха на конференцията в Минеаполис?

„...Собственият ни народ се противопостави на Божието дело, като отблъсна светлината на истината относно оправдание чрез вяра в Христа. Те трябваше да я приемат и да я отразят със сърце, глас и перо... Но когато светлината дойде при онези, които са в центъра на делото, те не знаеха как да постъпят с нея...” (Свидетелства към проповедниците, с. 296)

Колко голяма беше кризата, се виждаше от уводната статия на списание „Проповедникът” от април 1958:

„Преди седемдесет години адвентистите от седмия ден стояха на кръстопът. Това беше заседание на Генералната конференция, когато трябваше да се разглеждат големи богословски въпроси. Тези въпроси можеха да имат за последица сериозни разделения, може би пълно разрушение на църквата...”

30. Какво становище взеха ръководителите спрямо вестта след 1888 г.?

„Предразсъдъците и мненията, които преобладаваха в Минеаполис, съвсем не са умрели. Семената, които се посяха там в някои сърца, са готови да поникнат и да дадат същата жетва. Върховете са били отсечени, но корените никога не са били изкоренени и все още раждат своя несвят плод и тровят разсъдъка, изопачават схващанията и заслепяват ума на онези, с които общувате, по отношение вестта на вестителите...”

Религията на мнозина от нас е религия на отстъпилия Израил, понеже обичат своите си пътища и оставят пътя Господен. Истинската религия, единствената библейска религия, която учи на опрощение само чрез достойнствата на един разпнат и възкръснал Спасител, която учи на оправдание в Божия Син, не се пренебрегва, се пренебрегва, осмива и отхвърля. Обявена е като водеща до фанатизъм... Какво бъдеще ни предстои, ако не успеем да дойдем до единство на вярата?” (Свидетелства към проповедниците, с. 350,351)

„При някои случаи Божият Дух действаше; но онези, които се противопоставиха на Божия Дух в Минеаполис, чакаха за случай да повторят същото, защото техният дух беше същият... Те стояха подобно на скала; вълните на милосърдието ги обливаха, но биваха отблъсквани от техните твърди и зли сърца, които се противопоставяха на действието на Светия Дух... Но цялата небесна Вселена беше свидетел на оскърбителното поведение спрямо Исуса Христа в образа на Светия Дух. Ако Христос стоеше пред тях, **те биха постъпили по същия начин, както юдеите се отнесоха с Него...** В дните на Христа, когато Той обявяваше Своята мисия, всички се чудеха на благодатните Му думи, които излизаха от устата Му и свидетелстваха за това. Неверието, внушено от Сатана, започна да действа и те говориха: „Не е ли това синът на Йосиф?”... Същият дух се откри в Батъл Крийк. Тези, чиито сърца се отвориха за изкушението в Минеаполис и занесоха същия дух въщи, ще познаят, ако не сега, то в близко бъдеще, че са се противопоставяли на Божия Дух и са се противил на Духа на благодатта... Причината, че не можеха да приемат откровенията на Светия Дух като скъпоценни знаци от Бога, е, че Божията благодат не бе приета. Духът на Господа почиваше върху Неговите вестители, които Той изпрати със светлината, скъпоценна светлина; но имаше толкова много, които отвърнаха лицето си от Слънцето на правдата, че не можеха да видят лъчите Му. Господ каза за тях: „Те обърнаха към Мене гръб, а не лицето си.” ... Кой ще разбере сега тези неща, които пиша?... Знамето, което носят всички, известяващи третата ангелска вест, е **покрыто с друго знаме, което ги убива.** Това се прави. Ще се придържа ли нашият народ към истината? „Тук е нужно търпението на светиите; тук са тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исуса.” Това е нашето знаме. Дръжте го високо, защото е истина.” (Специални свидетелства за проповедници и работници, бр. 6, с. 19-26, 1896)

„Мъже, на които са поверени големи отговорности, но които нямат жива връзка с Бога, са отблъсвали и продължават да отблъскват Неговия Свят Дух. Те имат същия дух като на Корей, Датан и Авирон и както юдеите в дните на Христа... Исус каза: „Затова Аз изпращам при вас пророци и мъдречи, и книжници; едни ще убие и разпнете, а други ще бичувате

в синагогите си и ще ги гоните от град в град.” Това пророчество бе буквално изпълнено от юдеите в поведението им към Христа и към вестителите, които Той им изпращаше. Дали и днес някои ще следват примера на онези, които Христос обвини? Те не са изпълнили още докрай тези страшни предсказания, но ако Бог пощади живота им и те продължават със същия дух, какъвто проявиха преди и след конференцията в Минеаполис, те ще достигнат мярката на злината на онези, които Христос обвини, когато беше тук на земята... Тази сатанинска работа не започнаха в Минеаполис... И въпреки всичко това, тези мъже заемаха отговорни постове и доколкото им бе възможно, оформяха делото по свое подобие... (Свидетелства към проповедниците, с. 31, 32, 1895)

31. Чий печат получи делото като резултат от отхвърлянето на вестта „Христос наша правда“?

„Властта на тъмнината вече е сложила печат и надписа си върху делото... Светият Дух липсва в нашето дело...” (Свидетелства към проповедниците, с. 277, 278 - англ.)

„Същото дело, което се извърши в миналото, се продължава под мантията на Генералната конференция. Светият характер на този институт е почти на изчезване. Кое може тогава да се приеме като чисто, свято и неопетнено? Ще има ли тогава някакъв глас, който Божият народ да може да зачита като глас (да респектира Божия народ-б.пр.)? Със сигурност сега не се вижда, че носи Божествения надпис...”

Кой може да се чувства сега сигурен, като зачита гласа на Генералната конференция? Ако членовете на нашите църкви разбираха, че ги управляват мъже, които ходят в светлината на своя си огън, биха ли зачитали техните решения? Беше ми показано, че народът в по-голямата си част не знае, че сърцето на делото в Батъл Крийк е болно и покварено. Мнозина сред народа се намират в едно тъпо, апатично състояние и гласуват за планове, които не разбират. Къде е гласът, откъде ще дойде той, за който народът може със сигурност да знае, че иде от истинския Пастир?” (Специално свидетелство „Делото в Батъл Крийк, 31 май 1896)

32. В отхвърлянето на коя вест в действителност се провиниха онези, които се противопоставиха на вестта „Господ наша правда“?

„Някои ми писаха и ме питаха, дали вестта за оправдание чрез вяра е третата ангелска вест и аз им отговорих: „Тя действително е третата ангелска вест.” (Ръвью енд Херълд, 1 април 1890)

33. Поради това, кое сериозно предупреждение бе дадено на ръководителите на всички, които отхвърлиха вестта?

„Мъжете, които затвориха очите си за светлината, са в незнание, жал-

ко незнание, по отношение на двете – на Писанието и на силата Божия. Действието на Светия Дух не им е приятно и те приписват Неговите откровения на фанатизъм...

Тези, които правят такива изказвания, не знаят какво говорят. Те подхранват любов към тъмнината; и докато тези нехристиянски души заемат отговорни постове, Божието дело е в опасност. Те са в опасност да се съединят така здраво с ръководителя на всеки бунт, че никога да не могат да видят светлина; и колкото по-дълго остават на служба, толкова по-безнадеждно е положението им да приемат Христос или да достигнат до познание на истинския Бог. Колко съмнително правят те всичко, което е духовно и прогресивно относно истината! Под влиянието на техните ръководители те ще действат все по-решително против Христа..." (Свидетелства към проповедниците, с. 284, 1896)

„Третата ангелска вест няма да се разбере; светлината, която просветява земята със своята слава, ще бъде наречена фалшива светлина от онези, които отказват да ходят в нейната увличаща слава. Делото, което трябва да се извърши, не ще се извърши от отхвърлящите истината поради тяхното неверие..." (Ръвью енд Херълд, 27 май 1890)

34. Какви бяха непосредствените последици от отхвърлянето на вестта от 1888 г.?

а) Влошаване на общото състояние

„Докато не се направи опит за реформиране, с тях ще става все по-лошо." (Свидетелства т. 7, 62 – 1902, англ.)

б) Божието присъствие е изчезнало и църквата е обявена за „блудница”.

„Църквата се намира в състоянието на Лаодикия. **Божие присъствие не е в нейната среда.**" (Ноутбук лийфлетс, 6.3, 1898)

„Небесният Учител попита: „Какво по-голямо заблуждение може да прелъсти ума, от това да вярваш, че градиш върху истинска основа и че Господ приема твоите дела, докато вършиш много неща според практиката на света, като грешиш против Йехова?..."

Кой може искрено да каже: Нашето злато е пречистено с огън; нашите дреха са неопетнени от света? Видях Наставникът да посочва дрехите на така наречената правда. Събличайки ги, Той откри осквернението, което се криеше под тях. Тогава Той ми каза: „Не виждаш ли как претенциозно са покрили своята скромност и гнилота на характера?" Как стана **блудница** верният град? Домът на Отца Ми е станал търговски дом, **място, от което Божието присъствие и слава са се оттеглили!** Поради тази причина има слабост и липсва сила.

Докато църквата, която сега се заквасва от собственото си **отстъпле-**

ние, не се покае и обърне, тя ще яде плода на собствените си дела, докато се погнуси.” (Свидетелства т. 8, с. 213,214)

в) Църквата обвита в мрак

„Където вестта на Божествената истина се пренебрегва или не се зачита, църквата бива обгърната в мрак.” (Великата борба 378-англ.)

„Колко голяма е нашата тъмнина, а ние не знаем това! Светлината не е отнета, но ние не ходим в нейните лъчи.” (Свидетелства към проповедници 451-англ.)

35. Към какво е призована сега църквата?

„Бог вика за едно духовно пробуждане и една духовна реформация. Не се ли извърши тях, хладките изповедници ще стават все по-противни на Бога, докато Той **откаже да ги признае за Свои чада**. Пробуждане и реформация трябва да се извършат под ръководството на Светия Дух. Пробуждане и реформация са две различни неща. Пробуждане означава едно обновление на духовния живот, увеличаване на силите, освежаване на ума и сърцето, възкресение от духовна смърт. Реформация означава реорганизация, промяна на идеите, теориите, навиците и обичаите. Една реформация не ще принесе добрите плодове на правдата, ако не е свързана с обновлението на духа. Пробуждане и реформация трябва да извършат определеното им дело и в това те трябва да бъдат свързани.” (Избрани вести, т. 1, 127,128; Ръвио енд Херълд, 25 февруари 1902)

36. Какво щеше да стане, в случай че този призив не беше последван веднага?

„Братя, вашите лампи ще замъждят, догорят и угаснат в мрак, ако не направите решителни усилия да се реформирате. „Спомни си откъде си изпаднал, покаяй се и върши първите си дела.” Случаят, който се дава сега, може да бъде кратък. Ако времето на благодатта и покаянието премине неизползвано, дадено е предупреждението: „...ще дойда скоро и ще вдигна светилника ти от мястото му...” Но Светият Дух няма винаги да прави усилия. Неговото търпение е почти изчерпано.” (Свидетелства т.5, с. 612, 1889)

„Цялото небе се учудва на това, че хората не виждат и не признават светлите лъчи на светлината, която ги огрява. Но ако те затварят сърцата си за светлината и се отвърнат от истината, наричайки я тъмнина, ще си въобразяват, че собствената им критика и неверие са светлина и не ще изповядат съпротивата си срещу делото и пътя на Бога. Следвайки един път като този, мъже, които биха могли да останат непоклатими до края, ще упражнят влиянието си срещу вестта и вестителите, които Бог изпраща.

Но в деня на съда, когато се постави въпросът: „Защо поставяте вашата личност, вашето мнение и влияние между народа и вестта от Бога?“, те не ще могат да отговорят нищо... Бог да пази от това, историята на израилевите чедра относно тяхното отделяне от Бога, тяхното противене и отхвърляне на светлината, тяхното бунтуване, техните грехове на неверие и отхвърляне на вестителите, да стане опитност на народа, който претендира, че вярва в истината за това време. Защото, ако те постъпват, както постъпваха израилевите чедра предвид предупрежденията и съветите, ще последват същите резултати в тези последни дни, каквито дойдоха върху чедрата на Израил...” (Ръвью енд Херълд, 21 октомври 1890)

„Господ видя нашето отделяне и Той има спор с народа Си... Неодобрението на Господ почива върху Неговия народ. В сегашното им състояние е невъзможно да представят характера на Христа... Те отказаха да приемат вестта; отказаха да ходят в светлината, за да не бъдат укорявани делата им... Ще дойде времето, когато за липсата на покаяние ще се каже: „Ефрем се е прилепил към идолите си; оставете го.“ Ще види ли църквата къде е паднала?... Църквата е подобна на безплодно дърво, по което божествените очи не виждат нищо друго, освен листа. Нещо, за което нашите църкви трябва сериозно да се замислят! Сериозна всъщност за всеки един поотделно! Божието търпение е учудващо; но „ако не се покаеш“, ще бъдеш избълван; църквите, нашите институти ще вървят от слабост към слабост, от студена формалност към смърт, докато казват: „Богат съм, обогатих се и нямам нужда от нищо.“ (Ръвью енд Херълд, специално издание, 23 декември 1890)

„Схвана ли изповядващият се за Божи народ важността на тези думи: „... ще дойда скоро (докато сте доволни, безгрижни, изпълнени с духовна небрежност) и ще вдигна светилника от мястото му, ако не се покаеш“? **Когато към Божия народ не идват повече предупреждения, когато нежните съвети на Божия Дух заглъхнат, когато светилникът на небесното просветление не осветява повече техния път, тогава те ще бъдат оставени да ходят в собствения си огън.**” (Ръвью енд Херълд, 4 април 1893)

37. Коя възможност все още съществуваше за църквата на АСД в 1894 г. ?

„...Те имат още един случай да излекуват състоянието си и вестта към Лаодикия е пълна с насърчение; защото **отпадналата църква още** може да си купи златото на вярата и любовта, **още** може да постигне Христовата праведност, за да не се вижда срамът на нейната голота. Чистотата на сърцето, чистотата на подбудите **още** може да отличават онези, които са полусърдечни и искат да служат и на Бога, и на мамона. Те **още** могат

да изперат дрехите на своя характер и да ги избелят в кръвта на Агнето.” (Ръвю енд Херълд, 28 август 1894)

38. Върху коя по-голяма и по-опасна криза от тази в 1888 бе обърнато вниманието на адвентистите от седмия ден чрез Духа на пророчеството?

„Скоро между народите ще избухнат страшни размирици, които не ще престанат, докато Исус дойде... Нямаме време за губене. Военният дух е хвърлил света във възбуждение.” (Ръвю енд Херълд, 24 ноември 1904)

39. Кой въпрос на съвест бе отправен към Божия народ в това време? Кои две класи щяха да се открият във времето на изпита?

„Както беше в дните на древния Израил, така е и в тази епоха на света. Но докато непослушанието и престъпването се увеличават, ще му отдават ли сега по-малко внимание вие, които почитахте Божия закон? Ще се съедините ли със земните сили, за да го обявите за невалиден? Верните не ще бъдат завлечени от потока на злото. Те не ще нанасят позор на това, което Бог е отделил като свято. Те не ще следват забравливостта на Израил. Те ще си спомнят Божия начин на постъпване с Неговия народ през всички времена и ще ходят в пътя на Неговите заповеди. Изпитът ще дойде върху всеки един. Има само две страни. На коя страна ще стоиш ти?” (Свидетелства т. 8, с. 120, англ.)

40. Кой призив беше отправен през 1909 г. към делегатите на Генералната конференция и доколко му бе оказано внимание? Какво щеше да стане през това време на размирие между народите според Духа на пророчеството?

„Пет години по-късно, т.е. през 1909 г., събраните делегати на Генералната конференция бяха тържествено призовани да подготвят сърцата си за много по-ужасните, отколкото те мислят, положения на борба и бедствие, които те скоро ще видят, че са настъпили на земята. Вестта гласеше: „Твърде скоро ще избухнат между народите борби и бедствия в размер, който вие сега не можете да си представите.” (Бюлетин на Генералната конференция 57). Пет години, след като бе дадено това предсказание, избухна голямата световна война (1914 г.).

Покрай тази окаяност между народите на земята Духът на пророчеството ни рисува едно друго събитие, което трябва да стане по същото време – едно голямо реформаторско движение между Божия народ.

„Картини, които ми бяха показани в нощно видение, оставиха в мен дълбоко впечатление. На много места изглеждаше да се развива едно голямо движение, едно пробуждане... Тези, които искат да се поверят, Бог ги призовава да проведат пълна реформация. Пред нас е едно пълно с

опасности време и Господ зове Своите работници да встъпят в редовете. Сега всяка душа трябва да се посвети на Бога по-пълно и по-вярно, отколкото през миналите години...”

„В нощни видения видях едно голямо реформаторско движение сред Божия народ...” (Свидетелства, т. 9, с. 99; Време и работа, с. 10-12)

„По време на Генералната конференция през 1909 г. трябваше да се извърши едно дело в сърцата на присъстващите... Но макар че случаите за изповядване на греховете, за едно идващо от сърцето покаяние и за една решителна промяна бяха на лице, не бе извършено решително дело.” (Избрани вести, кн. 2, с. 400,401 – 1909 г.)

41. Кой последен призив бе отправен към всички ръководители и проповедници, които се събраха на Генералната конференция през 1913 г.?

„Сега са нужни мъже с ясно разбиране. Бог зове всички, които са съгласни да бъдат ръководени от Светия Дух, към едно дело на решителна реформация. Аз виждам една криза пред нас и Бог призовава работниците Си в редовете. Сега всяка душа трябва да се намира в състояние на по-дълбока и по-истинска преданост към Бога, отколкото в миналите години.” (Свидетелства към проповедниците, с. 514 – англ.)

Взеха ли ръководните мъже под внимание този сериозен призив? Дали започнаха в сърцето си тази изисквана реформация и дали я занесоха на народа, когато се върнаха в своите унии и полета, докато се събуди целият народ, за да посрещне споменатата криза? В това времена криза ще имали една вярна група, която ще се пробуди чрез Божия Дух, която стъпва в бойната линия, за да се бие в битката на Господа и да защити Неговия свят закон, както и да го издигне високо – дали обаче това ще бъдат ръководителите на народа?

42. Какво становище взе мнозинството, когато настъпи предсказаната криза чрез първата световна война?

Фактите показват, че във всички страни, ангажирани във войната, обществото отстъпи от първоначалното становище в послушание на **четвъртата** заповед (освещаване на съботния ден) и **шестата** заповед (да не се воюва) и взе участие във войната, както другите християнски църкви.

Нашите брошури предоставят повече информация по този въпрос. Тук ще цитираме само от „Кьолнише цайтунг”, вечерно издание, 21 септември 1915 г.:

„Между привържениците на адвентизма след избухването на войната произлезе едно разделение. Мнозинството искаше до траенето на войната да обезсили изповядваното учение, останалата част изискваше, напротив,

освещаването на съботата дори и през тези критични времена. Противоречията доведоха най-накрая до изключване на привържениците на старата вяра от църквата.”

43. Какво бе предсказано за малкото верни?

„... Слава Богу, не всички ще се оставят да бъдат приспани в люлката на плътската сигурност. Ще има верни, които могат да различават знаменията на времето. Докато едно голямо множество такива, които изповядват настоящата истина, отричат вярата си чрез делата си, ще има някои, които ще я опазят докрай.” (Свидетелства, т. 5, с. 10)

„Картини, които ми бяха показани в нощно видение, оставиха в мен дълбоко впечатление. На много места изглеждаше да се развива едно голямо движение, едно пробуждане. Нашият народ встъпи в редовете, отзовавайки се на Божия зов.” (Свидетелства към проповедниците, с. 515 – англ.)

44. Принадлежах ли и ръководителите към малкото верни, които се отзоваха на Божия зов?

„Първенците на Юда общуваха с Товия, докато повече не можеха да различават духовните неща. Историята се повтаря и с онези, които стъпка по стъпка отстъпват от изискванията на света и са се приспособили към неговите обичаи, не ще им бъде трудно да отстъпят пред властите, предпочитайки това, отколкото да се изложат на хули и подигравки, оскърбления, заплахи за хвърляне в затвор и смърт...” (Е. Г. Вайт, Библейски урок от 8 май, 1909)

„Никакво предимство на положението, на сан или светска мъдрост, никакво положение в святата служба не ще запази мъже от това да пожертват принципите, когато са оставени на собствените си измамливи сърца. Онези, които са били считани за достойни и правдиви, ще се окажат като водители на бунтовници при отпадане, а също примери на равнодушие и злоупотреба с Божията благодат. Той не ще търпи повече техния лош начин на постъпване, но ще излее гнева Си над тях без милост... Някога те бяха верни служители, облагодетелствани с Неговото присъствие и ръководство. Но те се отделиха от Него и заведоха и други в заблуждение...” (Свидетелства, т. 5, с. 212)

ПРИЧИНА И СЛЕДСТВИЕ

Нека на това място се върнем към вестта, предназначена за Лаодикия: „И на ангела на Лаодикийската църква пиши: Това казва, Амин, Верният и Истинният Свидетел, Начинателят на всичко, което Бог е сътворил.” (Откровение 3:14)

45. Какво трябваше да прави ангелът, т.е. ръководството на църквата със знанието?

„Понеже устните на свещеника трябва да пазят знание и от неговите устна людете трябва да искат закона. Защото той е посланик на Господа на силите.” (Малахия 2:7)

46. Какво имаше да каже Верният и Истинният Свидетел, Който вижда всичко и свидетелства пълната истина, на този „ангел на лаодикийската църква”?

„Зная делата ти, че не си студен, нито топъл! Дано да беше ти студен или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че си окаяният, нещастен, сиромах, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Онези, които любя, Аз изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш.” (Откровение 3:15-19)

Тук навсякъде се среща обръщение във второ лице, единствено число – ти (тебе) и ти (твоите). Верният Свидетел говори на ръководството на обществото на Адвентистите от седмия ден. Той им казва, че са хладки; че се мислят за наситени и богати, но в действителност се мамат относно истинското си състояние. Но тяхното състояние още не е безнадеждно; Той им дава съвет: Купи си от Мене пречистеното с огън злато на вярата за твоята духовна бедност; купи бялата дреха на Христовата праведност за твоята голота; купи си очен мехлем на духовната проникателност за твоята слепота, за да можеш да различаваш.

Къде бихме могли да кажем, че по особен начин бе направено това предложение към ръководството на обществото? – Никъде другаде, освен на Генералната конференция в Минеаполис през 1888 г. Беше ли приет от ръководството този съвет, или беше отхвърлен? – Според всички налични свидетелства, съветът беше отхвърлен, употребените от Господа вестители бяха презрени, а Божият Дух – подигран.

47. До какво довежда неизменно отхвърлянето на истината и поканите на Бога?

„Резултатът, който последва, е резултатът, който винаги е идвал след отхвърляне на истините и поканите на Господа.” (Библейски коментар, т. 7, с. 964)

48. Какъв ще бъде резултатът във връзка с вестта към Лаодикия?

„Но понеже си хладък... ще те избълвам из устата Си.”

„...Избълването от устата Му означава, че Той не може да принесе вашите молитви и вашето изразяване на любов към Бога. Той не може да одобри нито вашето проповядване на Словото, нито вашата духовна работа по какъвто и да е начин. Той не може да подкрепи вашите духовни упражнения с молба да ви се даде благодат.” (Свидетелства, т. 6, с. 408)

Можем ли сега с посланията в ръка да установим, че фактически през този период това „избълване” из устата на Господа е станало? – Нека внимателно разгледаме следващото.

49. Къде стои сега Христос и на кого говори?

„Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. На този, който победи, ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол.” (Откровение 3:20,21)

Христос се е отвърнал от ангела. Сега Той не говори повече „ти”. И къде стои Христос? – **Пред вратата!** Той не е вече в църквата! Ръководството не прие съвета, те отхвърлиха вестта. Да, дошло е времето, когато те са изключили от църквата Христос в образа на Неговите верни (1914 г.) и сега Той стои **отвън**. Но какво прави Господ в неизказаната Си любов и милост и след това, след като ръководството и църквата като общество Го отблъснаха от себе си? Той се обръща към единиците! Ако има още някой в църквата, който да чуе Неговия глас и да Му отговори, Той иска да влезе при него и да вечеря с него, и „той с Мене”.

50. Кого изпраща сега Спасителят при Своя народ?

„Нашият Спасител изпраща вестите Си с едно свидетелство до Своя народ: „Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене.” Но мнозина отказват да Го приемат. Светият Дух чака, за да смекчи сърцето и да го направи послушно; но те не искат да отворят вратата и да пуснат Спасителя от страх, че Той може да иска нещо от тях. Става така, че Исус от Назарет отминава. А как желае Той да им даде богатите благословения на Своята благодат; но те отказват да ги приемат. Колко ужасно е това! Христос изпъден от собствения Си храм! Каква загуба за църквата!” (Свидетелства, т. 2, с.77,78)

51. Чрез кой ангел са представени тези вестители, чиято светлина подтиква искрените да вземат под внимание съвета на Верния Свидетел?

„...Пророкът обяснява: „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт, и земята се просвети от неговата слава.” ...

Бог има светлина за Своя народ и всички, които я приемат, ще осъзнаят колко греховно е да се остане в едно хладко състояние; те ще приемат съвета на Верния Свидетел, Който казва: „Бъди ревностен да се покаеш” (Ръвю енд Херълд, 1 април 1890 г.)

Предсказаното голямо пресяване и върнатата група

52. От какво е резултат това предсказано пресяване?

„Сред Божия народ ще стане едно пресяване... То ще бъде в резултат от отхвърляне на истината, която се представя.” (Избрани вести, кн. 2, 13)

„Показан ми бе Божият народ и аз го видях силно пресят. Някои се бореха с твърда вяра и с изпълнени със страх викове към Бога... Аз видях, че някои не вземаха участие в тези прошения, нито се намираха в такава душевна мъка. Изглеждаше, че бяха равнодушни и безгрижни. Те не се противопоставяха на тъмнината, която ги обземаше; същата ги обкръжи като един гъст облак... Ангели Божии оставиха тези души и отидоха на помощ при молещите се... Ангели оставиха тези, които не се постаряха сами да си помогнат и аз не ги видях повече.

Аз попитах за значението на това пресяване, което видях, и ми се показа, че то ще се предизвика чрез определеното свидетелство на Верния Свидетел към лаодикийската църква. Това ще упражни едно влияние върху сърцата на онези, които го приемат, и ще направи да поставят високо целта си и да известят точната истина. Някои не ще приемат това определено свидетелство. Те ще му се противопоставят и това ще **предизвиква пресяване сред Божия народ**.

Аз видях, че свидетелството на Верния Свидетел не беше взето под внимание нито на половина. Тържественото свидетелство, от което зависи съдбата на църквата, ак оне се отхвърля напълно, то на него най-малкото се гледа леко.” (Свидетелства т. 1, с. 179-181)

При това пресяване се повтаря истината, която се случи в юдейската църква в дните на Христа и апостолите, в което време се изпълни следното пророчество: „Ето, очите на Господа Йехова са върху грешното царство и ще погубя от лицето на света; само че няма да погубя съвсем Якововия дом, казва Господ. Защото, ето, Аз ще заповядам и ще пресея Израилевия дом между всички народи, както се пресява жито с решето; обаче ни най-малкото зърно не ще падне на земята... В онзи ден ще въздигна падналата Давидова скиния и ще заградя проломите ѝ; ще въздигна развалините ѝ и ще я съградя пак, както в древните дни, за да завладеят останалите от Едом и всички народи, които се наричаха с името Ми, казва Господ, Който прави това.” (Амос 9:8,9,22,12)

Павел повтаря тези думи (Деяния 15:16,17), като обяснява, че дело-

то на апостолите и първата църква представляваше изпълнение на това пророчество. **Плявата, която бе отсята в това време, беше юдейската църква. Отпадналото мнозинство не беше изхвърлено от тяхната църква – тяхната организация, но от ситото на истината; докато зърната, които останаха в това сито, представляваха останалите, които се изповядваха към Христа.** В същия смисъл трябва да се разглежда и пресяването, за което става дума в това свидетелство. **Това пресяване разделя църквата на две различни групи, както е изразено това в следното свидетелство:**

„В това изложение на пророка (Исаия 8:12-15) виждаме, че Сатана не се занимава само със светските хора, които не обичат Бога и нямат страх от Него, но и с онези, които изповядват вярата в Христа. Тук ясно са представени **две различни партии, които са се образували от една група, която някога е била обединена.** Членовете на едната от тези групи се намират в противоречие спрямо волята на Бога. Те сами са се отделили от страната на послушните и верните и сега се противят на предупреждението на Светия Дух. За верните Господ „ще бъде светилище, но и камък за препъване и канара, поради която ще се оскъръбват двата израилеви дома; мрежа и примка за ерусалимските жители.”

...Въпреки всичкото им познаване на Божието слово, всичката им светлина и положението им като тълкуватели на библейската истина, „мнозина ще се спънат, ще паднат и ще се съкрушат, ще се впримчат и уловят.” **Погиването на тази класа е сигурно.** Тогава се дава заповедта: „Вържи свидетелството, запечатай закона Ми между учениците Ми” (Ръвио енд Херълд, 18 юли 1907)

„Сериозно свидетелство е, което излагам пред църквата, че няма един между двадесет, които имат имената си записани в църковните регистри, който да е готов да завърши земното си поприще. Те биха били без Бог и без надежда в света както обикновения грешник. Те изповядват, че служат на Бога, но с по-голямо усърдие служат на мамона... Те живеят като грешници, а претендират, че са християни! Онези, които искат да бъдат християни и да изповядват Христа, **трябва да излязат от сред тях, да не се допират до нечисто и да се отделят от тях.**” (Християнска служба, с. 41)

53. Каква е опитността на верните останали след тяхното отделяне от мнозинството?

„Тогава вниманието ми бе отправено към групата, която видях, че беше много пресята. Показани ми бяха онези, които преди бях видяла да плачат и да се молят в своя душевен страх. Числото на защитаващите ги ангели, които ги обкръжаваха, се беше удвоило и от глава до пети те бяха въоръжени... Числото на тази група беше станало малко. Някои бяха

пресети и останали по пътя...

Аз чух, че онези, които бяха въоръжени, известяваха истината с голяма сила. Имаше успех... Аз попитах, чрез какво е станала тази голяма промяна. Един ангел отговори: „Това е късният дъжд, освежението от лицето Господно, високият вик на третата ангелска вест...”

Тогава видях как се вземаха мерки против онази група, която имаше светлината и Божията сила...” (Свидетелства, т.1, с. 181-183)

Тази група, а не друга, беше, която имаше светлината и Божията сила, т.е. късният дъжд или освежението от лицето на Господа. Също така, тази група беше, която извести последното предупреждение във високия вик.

„Когато вестта на третия ангел прерасне в силен вик и когато голяма сила и слава ще придружават заключителното дело, верният Божий народ ще участва в онази слава. Късният дъжд е, Който ги съживява и им дава сила, за да могат да преминат през времето на скръбта. Техните лица ще сияят от славата на онази светлина, която придружава третия ангел.” (Ръвю енд Херълд, 27 май 1862 г.)

„По този начин ще бъде разгласена третата ангелска вест. Когато дойде времето, когато тя трябва да бъде проповядвана с най-голяма сила, Господ ще действа чрез нищожни инструменти, като ръководи духа на тези, които Му се посвещават в служба. Работниците ще бъдат подготвени много повече чрез помазването на Неговия Дух, отколкото чрез образованието в научни институти. Мъже на вярата и молитвата ще бъдат подбудени да застанат със свята ревност, за да известяват думите, които Бог им е поверил. Греховете на Вавилон ще бъдат разкрити; страшните последици от налагането на църковните обичаи чрез държавата, производите на спиритизма, тайното, но бързо разрастване на папската власт – всичко ще бъде разкрито.” (Великата борба 503)

„...Пратениците на небето трябва да бързат насам-натам и по всеки възможен начин да отиват и предупреждават народа за идващия съд и да известяват радостната вест за спасението чрез Господа Исуса Христа. Стандартът на праведността трябва да се повиши. Божият Дух действа върху сърцата на хората и онези, които се поддават на Неговото влияние, ще бъдат светилници в света. Навсякъде ще се вижда как те споделят с други получената светлина, точно така, както стана след изливането на Светия Дух в деня на Петдесетница. Като оставят светлината им да свети, те получават повече и повече от силата на Духа. Земята ще се просветли от Божията слава.

Но – каква печална картина – Той ще отнеме Светия Си Дух от църквата и ще Го даде на други, които Го ценят.

Няма по-голямо доказателство, че получателите на светлината не я ценят, от това, че те не оставят тяхната светлина да свети върху онези,

които се намират в мрак, и прахосват времето и силата си в празни форми и церемонии. Не се мисли за вътрешното дело, необходимостта от сърдечна чистота. Отсъствието на хармония с Бога е явно. Светлината потреперва и угасва; светилникът е съборен...” (Ръвю енд Херълд, 15 юли 1895)

54. Каква разлика се вижда по това време между верния Божий народ и отпадналата църква?

а) Верният Божи народ

„...Преди Бог да посети за последен път света със Своите съдби, между Неговия народ ще настане едно пробуждане в първоначалното благочестие, каквото не е виждано от апостолската епоха насам...” (Великата борба, с. 381)

„Църквата ще навлезе в последната си борба, облечена в бронята на Христовата праведност. „Красива като луната, ясна като слънцето, страшна като войска със знамена”, тя ще тръгне напред по целия свят, побеждаваща и да победи.” (Пророци и царе, с. 482)

б) Отпадналата църква

„Във времето, когато опасността и слабостта на църквата са най-големи, малката група, която стои в светлината, въздиша и плаче поради мерзостите, които стават в страната. Особено обаче техните молитви се издигат заради църквата, тъй като нейните членове постъпват като света...”

Въздишащите и плачещите ценяха високо Словото на живота, те бяха изобличавали, давали съвет, приканвали. Някои, които бяха обезславили Бога, се покаяха и смириха сърцата си пред Него. Но славата на Господа бе напуснала Израил. Макар че мнозина продължаваха да съблюдават формите на религията, **Неговата сила и присъствие липсваха...**

Те /въздишащите/ са безсилни да задържат завличащия поток на злото и затова са изпълнени със скръб и загриженост. Те плачат пред Бога, защото тъкмо в домовете на такива, които имаха голяма светлина, религията не се почита. Те плачат и измъчват душата си, защото в църквата има алчност, себелюбие и измама от почти всякакъв вид. Божият Дух, Който изобличава, се потъпква с нозе, докато служителите на Сатана триумфират. Бог е обезславен и истината не прави впечатление...” (Свидетелства т.5, с. 209, 211)

55. Какво становище ще заеме тази църква в едно време, когато „изпитът ще дойде върху всяка душа” и „белегът на звяра” ще бъде наложен на целия свят?

„Не е далеч времето, когато изпитът ще дойде върху всяка душа. Бе-

легът на звяра ще бъде налаган. Онези, които стъпка по стъпка са отстъпвали на изискванията на света и са се нагодили към светските обичаи, не ще бъде трудно да предпочетат да се подчинят на властите, отколкото да се изложат на присмех, хули и заплахи със затвор и смърт. Борбата е между Божиите заповеди и човешките заповеди... Много звезди, от чийто блясък сме се възхищавали, тогава ще изпаднат в мрак. Плявата ще бъде отнесена като облак от места, където виждаме само хармани с обилно жито. Всички, които претендират за украсението на светилище, но не са облечени в дрехата на Христовата праведност, ще се явят в срама на своята голота.” (Свидетелства т. 5, с.1)

„...Когато изпитът се изпречи пред тях, те ще изберат леката, общоприетата страна.” (Великата борба, с. 505)

56. Какво ще стане във времето на всеобщи трудности с малката група, която още се намира в редовете на отпадналите църкви?

„...Белегът на звяра ще ни се налага... В това време златото ще бъде отделено от шлаката в църквата...” (Свидетелства, т.5, с. 81)

Нека обърнем грижливо внимание на тези думи! Не „шлаката” ще бъде отделена от „златото” в църквата, като остане само „златото” – не, „златото” ще бъде иззето от Господа и ще остане само „шлаката”!

Дали това „злато”, малката група, след като бъде отнето от отстъпниците, ще стои като една особена група, или ще се съедини с друга, съществуваща вече група?

Нека внимателно прочетем следните изложения в Духа на пророчеството:

„Когато неплодните дървета се отсекаят като препятствие за почвата и групите фалшиви братя ще се различават от истинските, тогава скритите ще се открият и с осанна щ есе наредят под Христовото знаме...” (Свидетелства, т.5, с. 81)

„Времето на съда е извънредно сериозен период, когато Господ отдели Своите от плевелите и ги събира... Онези, които са били послушни на Божиите заповеди, ще се съединят с групата на светиите в светлината...” (Свидетелства към проповедниците, с. 234)

„Ако онези, които претендираха, че вярват в истината, изпълниха своя дял като разумните девиси, вестта още по-рано щеше да достигне всички народи, племена и езици. Вестта трябваше да се известява от десетте девиси; но само пет извършиха нужното приготвление, за да могат да се присъединят към онази група, която ходеше в светлината, която ѝ бе дадена.” (Ръвю енд Херълд, 31 октомври 1899)

Оттук се вижда ясно, че вече съществува една ярна група, която е

обозначена в гореспоменатите свидетелства като „под Христовото знаме”, „групата на светиите в светлината” и „групата, която ходеше в светлината”.

57. Какво становище ще заемат отпадналите адвентисти спрямо верните?

„...Талантливи мъже с приятна външност, които някога са се радвали на истината, ще прилагат силите си, за да измамват и заблуждават души и ще станат най-върлите врагове на някогашните си братя. Когато пазителите на съботата бъдат изправени пред съда, за да отговорят за вярата си, тези отпаднали ще бъдат най-деятелните оръдия на Сатана, които ще ги клеветят и обвиняват, и чрез фалшиви доноси и подшепвания ще подстрекават властите против тях.” (Великата борба, с. 505)

„Видях, че изповядващите се като църкви и изповядващите се като адвентисти, подобно на юда, ще ни предават на католиците, защото ще получат тяхното влияние, за да действат срещу истината. Тогава светиите ще бъдат един прикрит народ, малко познат на католиците. Но църквите и изповядващите се като адвентисти, които знаят нашата вяра и нашите обичаи, ще предават светиите и ще докладват на католиците, че те са тези, които не зачитат нарежданията на народа, т.е. че пазят съботата и не зачитат неделята.” (Непубликувано свидетелство на Е. Г. Вайт, 23 октомври 1850)

58. Коя църква ще бъде първата, която ще получи и почувства удара на Божия гняв, когато Христовата посредническа служба на небето приключи?

„Класата, която не плаче за греховете на другите, ще бъде оставена без Божия печат. Господ поръчва на Своите пратеници, мъжете с унищожителните оръжия: „Минете след него, през града, та поразете, окото ви да не пощади, нито да покаже милост; старци, юноши, девиси, младенци и жени избийте съвсем... Но не се приближавайте при никого, върху който е белегът; започнете от светилището Ми! Прочее, те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.” (Езекиил 9:5,6)

Тук виждаме, че църквата – светилището на Бога – ще бъде първата, която ще почувства удара на Божия гняв. Старейшините, на които Бог е дал голяма светлина, и които са поставени над духовните интереси на народа, измениха на доверието... Тези неми псета, които не искаха да лаят, ще почувстват отмъщението на един оскърбен Бог...” (Свидетелства, т. 5, с. 211)

59. Коя история ще се повтори тогава?

„Когато Божието присъствие беше окончателно оттеглено от евреите, това не знаеха нито свещениците, нито народът. Макар че се намираха

под властта на Сатана и бяха разяждани от най-страшни и отвратителни страсти, те все още се считаха за Божии избраници. Службата в храма продължаваше, жертви се принасяха върху неговите осквернени олтари и всеки ден се призоваваше Божието благословение върху един народ, който се бе провинил в проливането на кръвта на Божия Син и се опитваше да погуби Неговите последователи и апостоли. Така и земните жители не ще знаят кога е изговорено неотменимото решение в светилището и участва на света е определена завинаги. Народът, от когото Божият Дух е окончателно оттеглен, ще продължава да спазва формите на религията; и сатанинската ревност, с която князът на злото ще въодушевява за извършване на лукавите му атаки, ще бъде уподобена на ревността за Бога.” (Великата борба, с. 510)

60. Кога и как отпадналата църква най-после ще види, че те всички са изгубени и че Бог признава като Своя църквата на останалите?

„...Тогава сатанинската синагога позна, че Бог ни е обичал – тези, които си миехме един друг нозете и се поздравявахме с братска целувка – и те се поклониха при нозете ни...” (Опитности и видения, 21)

„Ти мислиш, че онези, които се покланят при нозете на светиите, накрая ще бъдат спасени. Тук трябва да ти възразя, защото Бог ми показва, че тази класа, изповядваща се като адвентисти, бяха, които отпаднаха и „разпънаха отново Христа и Го опозоряваха”. В часа на изкушението, което ще дойде, за да открие всеки характер, те ще познаят, че са изгубени завинаги; и надвити от душевен страх, те ще се поклонят пред нозете на светиите...” (Слово за малкото стадо, с. 12)

Каква ужасна съдба за един народ, на когото Бог е дал най-голямото познание през всички времена и му е открил най-възвишените истини! Божието Слово не лъже! Тук действително е описана ужасната съдба на църквата, която днес все повече и повече се съединява със света, но се хвали с нарастването си и благополучието си, макар че отдавна е лишена от Божието присъствие. Не е ли това най-печалната измама, в която може да изпадне един народ?

Ние вярваме, любезни читателю, че при изучаване на различни наши брошури с помощта на Светия Дух ти е станало ясно, че според пророчеството има само две класи адвентисти от седмия ден и че само една от тях може да бъде „църквата на останалите”.

„Избирай, о, избирай!... Тук са две различни класи. Едната е вярната на Бога и пази Неговите заповеди, докато другите говорят и постъпват както света. Искате ли човекът Исус Христос да владее над вас, или искате Варава? (Ноутбук лийфлетс, изд. 6:2, 1898)

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН – РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ – ПРОИЗХОД И РАННИ ОПИТНОСТИ

Както голямата реформа, продължена от Лутер в 16-то столетие, има своето действително начало два века по-рано, така пророкуваното реформаторско движение сред адвентния народ в своето съществуване днес има своето зародишно начало в 1888 г., когато Господ изпрати вестта за Христовата праведност на Генералната конференция, състояла се в Минеаполис, Минесота, САЩ.

Вестта от 1888

„В милостта Си Господ изпрати на народа Си чрез старейшините Уагонър и Джоунс една много скъпоценна вестта. Тази вест бе определена да извести по изтъкнат начин пред света възвестения Спасител – жертвата за греховете на целия свят. Тя посочваше правдата чрез вяра в Исуса; тя подканваше човеците да приемат Христовата праведност, която се открива в послушание към всички Божии заповеди.” (Свидетелства към проповедниците, с. 91 – англ.)

За съжаление главните ръководители отхвърлиха тази вест и чрез това оскърбиха Божия Дух:

„Силата на Светия Дух е била проявена в голяма степен в Батъл Крийк, голямото сърце на делото, за да бъде предадена на тези, които са по кръстопътища и оградите, така че множеството човешки същества, които са под сатанинската власт на грях и смърт, да могат да бъдат реформирани и обновени чрез силата на Светия Дух. Когато обаче светлината дойде до тези, които са в центъра на делото, те не знаеха как да постъпят с нея.” (Свидетелства към проповедниците, с. 295)

„Мъже, на които са поверени големи отговорности, но които нямат жива връзка с Бога, са отблъсквали и отблъскват Неговия Свят Дух. Те имат същия дух както Корей, Датан и Авирон, и както юдеите в дните на Христа... Тази сатанинска работа те започнаха в Минеаполис. По-късно, когато видяха и почувстваха изявлението на Светия Дух, което доказва, че вестта е от Бога, те още повече я намразиха, защото бе едно свидетелство против тях. Те не смириха сърцата си в покаяние, не отдадоха слава на Бога и не се застъпиха за правото. Те продължаваха да се движат по своя дух, изпълнени със завист и зломислие, подобно на юдеите. Те разтвориха сърцата си за врага на Бога и човека. И въпреки всичко това, тези мъже заемаха отговорни постове и доколкото им бе възможно, оформяха делото по свое подобие.” (Свидетелства към проповедниците, с. 31, 32)

Следвайки примера на водителите, „нашият собствен народ се противопостави на делото на Бога чрез отхвърляне светлината на истината по

въпроса за оправдание чрез вяра в Христа.” (Свидетелства към проповедниците, с. 295)

Неизбежната последица от отхвърлянето на Божият вест стана явна дълго преди моралния и духовен упадък на църквата. През 1903 г. Духът на пророчеството заяви:

„Защо има едно такова неясно схващане за истинското състояние на църквата?... Кой може истинно да каже: Нашето злато е пречистено през огън; дрехите ни не са опетнени от света? Видях нашият Наставник да сочи към дрехата на така наречената праведност. Събличайки ги, Той откри скритото под тях опетнение. Тогава Той ми каза: „Не виждаш ли как дръзко са прикрили опетнението си и поквареността на характера? Как стана блудница светият град? Домът на Отца Ми се е превърнал в търговски дом, място, откъдето Божието присъствие и слава са се оттеглили! Затова има слабост и липса на сила.” (Свидетелства, т. 8, с. 214)

Наскоро след 1903 г. А. Т. Джоунс (Йоханес) беше въввлечен в заблуждение от д-р Й. Х. Келог и накаря се отдели от църквата. През 1909 г. беше направено особено усилие да бъде върнат. Състояха се няколко срещи с него. Той изглеждаше развълнуван и готов на примирение. Когато председателят на Генералната конференция, брат Даниелс, протегна своята ръка към него и умолявайки каза: „Ела, брат, Джоунс, ела”, той се изправи, бавно и той протегна ръката си, но изведнъж я отдръпна и каза: „Не, никога”, и отново седна.

Е. Д. Уагонър също имаше една отрицателна опитност, когато семейните проблеми го доведоха да прибегне до развод и нов брак. Въпреки това той до края на живота си е защитавал основите на адвентната вяра.

Това не беше за пръв и последен път, Божии инструменти да изменят на принципите, след като вярно са предали вестта. Както и да е, Духът на пророчеството ни предупреждава, че това достойно за съжаление отвърщане от вярата не би трябвало да се използва като аргумент срещу светлината, която Бог е изпратил от небето чрез тях на народа Си. Вестителите могат да се отдръпнат, но това не ще обърне в лъжа истината, която те са проповядвали. Сестра Вайт пише:

„**Напълно възможно е** старейшините Джоунс и Уагонър да може да бъдат победени от изкушенията на врага; но ако това стане, то не доказва, че не са имали вест от Бога, или че работата, която бяха извършили, всичко е било една грешка. Ако това се случи, колко много биха заели такава позиция и изпаднали във фатално заблуждение, защото не са под контрола на Светия Дух... Аз зная, че това е самото положение, което мнозина биха заели, ако един от тези падне, и се моля тези мъже, върху които Бог бе поставил товара на едно тържествено дело, да бъдат способни да дадат на тръбата един определен тон и да прославят Бога на всяка стъпка и вся-

ка стъпка от техния път да става по-бляскава и по-бляскава до завършване на времето. (Писмо, с. 24, 1892)

Вестта, донесена чрез тези двама братя, отбелязва важен етап в историята на адвентната църква. „Тя отбелязва началото на една голяма реформа.” (Историята на нашата църква, с. 246) Сестра Вайт казва:

„Времето на изпита е точно пред нас, защото Високият вик на третия ангел вече е започнал в откриването на Христовата праведност на опрощаващия греховете Спасител. Това е началото на светлината на ангела, чиято слава ще изпълни цялата земя.” (Ръвю енд Херълд, 22 ноември 1892)

Последният призив, даден чрез живия пророк

През 1913 г. Господ употреби Своя служител, за да поднови апела за пробуждане и реформация, и на сестра Вайт бе показано във видение, че този последен призив ще бъде взет под внимание от малцина. Тя пише:

„Сега са нужни мъже със здраво разбиране. Бог зове всички, които са съгласни да бъдат ръководени от Светия Дух, към едно дело на решителна реформация. Аз виждам една криза пред нас и Бог призовава работниците Си да встъпят в редовете. Сега всяка душа трябва да се намира в състояние на по-дълбоки и по-искрена преданост към Бога, отколкото миналите години.” (Свидетелства към проповедниците, с. 519)

„Дълбоко бях развълнувана от сцените, които ми се представиха наскоро в нощни видения. На много места изглеждаше да има едно голямо движение – едно дело на пробуждане. Нашият народ беше подвижен да встъпи в редовете, отзовавайки се на Божия призив.” (Свидетелства към проповедниците, с. 515)

Голямата криза (1914–1918)

Господ винаги е давал първия благоприятен случай на ръководителите, със съжаление трябва да кажем, че те са пропускали случая и са пренебрегвали Божия призив. И когато голямата криза дойде през 1914 г., ги намери неподготвени. Ръководните братя в Европа бяха първите, които изневериха на своята свещена вяра, предавайки членовете на война.

Не само в Германия, но и в други европейски страни, ръководството на адвентистите издаде декларации (които няма да цитираме тук, тъй като те са изнесени в други брошури), инструктирайки членовете на църквата да вземат боево участие във войната. Тези декларации донесоха много смут в църквите. Хиляди адвентисти от Европа бяха подложени на голям изпит и затруднение да изберат преследване и възможна смърт; те не виждаха друг начин, освен да нарушат съботата, да вземат оръжие и да правят както другите патриоти. Болшинството действаша в съгласие със своите ръководители.

Само едно малко малцинство беше, което имаше вярата и куража да отхвърли позициите на ръководните братя, които бяха решили, че е задължение на всеки един да се подчини на изискванията на правителството, даже по въпроса за вземане на оръжие и нарушаване на съботата. Тези, които стояха за истината и правдата в това време, бяха верните членове на църквата и те нямаха представа за ролята, която играеха в делото на пророкуваната реформация. Становището, което те взеха, не беше в съгласие с решението на водителите, които в сляпата си ревност да запазят благосклонността на правителството към църквата, изключиха тези, които имаха моралния кураж да се противопоставят на тяхното решение. Преследванията и изпитанията, които последваха като резултат от това становище, са част от историята на деноминацията.

Един кореспондент на вестник дава своето безпристрастно мнение за положението, както следва:

„Между привържениците на адвентизма произлезе едно разделение след избухването на войната. Мнозинството искаше до траенето на войната да обезсили изповядваното учение. Останалата част обаче държеше за освещаването на съботния ден и през това трудно време. Тези противоречия доведоха най-накрая до изключването от обществото онези, които държаха старата вяра.” (Из в-к „Кьолнишер цайтунг”, вечерно издание, 21 септември 1915)

В едно окръжно писмо, озаглавено „Положението в Европа”, старейшината С. Х. Уотсън дава следното обяснение:

„В Германия и другите засегнати страни имаше едно малко малцинство от нашите вярващи, които отказаха да следват ръководството на Конради и другите с боево участие във войната.

Тези бяха подложени на големи страдания от страна на своите правителства заради становището им.

В Германия тези, които взеха становище срещу погрешните действия на Конради, ангажиращи ги във войната, бяха третирани с голяма грубост от Канради и неговото общество. Съпротивата на малцинството срещу военната служба заплашваше цялото адвентно общество да бъде компрометирано в очите на германското правителство; и така, за да избегне това, Конради трябваше да изключи малцинството от църквата.”

Така това невоюващо малцинство беше изключено от църквата в тази страна и това отделяне продължи през годините на войната.

Когато това положение стана познато на ръководителите на Генералната конференция, то създаде голяма загриженост в сърцата им и доведе до изпращането на В. А. Спайсър в Германия в едно време, когато германската подводна флота сериозно застрашаваше. Брат Спайсър изложи на опасност живота си, за да получи на първо време информация за положението.

Резултат от това посещение беше, че Генералната конференция притежаваше първите сведения относно:

- а) извършената неправда спрямо тези малцинствени братя
- б) раздялата и борбата, която беше резултат между нашите членове
- в) разрастване на непримиримостта в двете страни и специално в тази, увредена от Конради
- г) крайните възгледи, към които тези групи бяха движими в различията помежду си.

Когато Конради беше ръководител на адвентната църква, той беше прикриван и защитаван даже от представителите на Генералната конференция. След като той напусна адвентистите, някои ръководители започнаха да признават това, което трябваше да признаят в началото на трудността (1914–1920 г.).

Признанието на старейшината Уотсън е много рядко изключение. Публикациите на адвентистите за тази голяма криза обикновено пропускат въпроса, игнорирайки основните страни на целия проблем. Една от тези страни е, че вярното малцинство е било изключено – един факт, който обикновено се прикрива.

Един католически вестник в Германия пише:

„Външни лица не трябва да се месят в семейните разпрасии. Каквото адвентистите от седмия ден имат да уреждат помежду си, могат да го уредят помежду си и ние не искаме да се намесваме в спора, дали това или онова течение представлява истинския адвентизъм... През 1914 г. два процента от членовете бяха изключени от адвентната църква в Германия, защото заявяваха, че участието във военната служба и въпросът със съботата не се съгласуват в учението на адвентизма.” (Паулинус, 9 март 1953)

При тези противни обстоятелства вярното малцинство започна да „издига стандарта и да известява точната истина” (ЕВ, 270) с думи и дела. Това е този народ, който действително бе издигнал потъпкания в онези дни Божии закон. Много от тях страдаха не само в затвори, но претърпяха също и изтезания и смърт. От брат Ото Велп нашите вярващи в Белград, Югославия, получиха през 1933 г. следната информация: „Когато огненият изпит дойде над църквата през Първата световна война, около 2 500 адвентисти реформатори в Германия застанаха в защита на истината. От мъжете, избрани за армията, на всеки десет един беше екзекутиран. След това, понеже другите не отстъпваха, всеки пети беше умъртвяван и накрая всеки втори. Тези, които оцеляха, бяха в затвора до края на войната. В много случаи докато мъжете бяха в затвора, жените проповядваха настоящата истина – „подчинение на всички Божии заповеди” – същата вест, която дойде през 1888 г. (Свидетелства към проповедниците, 91, 92)

Когато Реформаторското движение започна в Румъния, много вярва-

щи положили доверието си в Христа и Неговата праведност и като резултат млади и стари бяха хвърлени в затвора заради истината за 4, 5, 6, 9 и даже 15 години, докато ръководителите на адвентистите използват всички средства, правейки доноси на властите срещу верните, като започнаха подбудите им и атакуваха характеристиките им.

Подобни трудности дойдоха и върху верните вярващи адвентисти и в други европейски страни. Техният най-голям интерес в онези дни беше подготовлението им за Късния дъжд.

Фанатизъм

Историята разказва и Божието слово потвърждава, че фанатични и безредни елементи винаги са били свързани с делото на реформацията.

„...В цялата църковна история никога не е била извършвана реформация, без при това да са се натъквали на сериозни спънки. Така беше в Павловите дни. Когато апостолът основаваше църква, намираха се някои, които претендираха, че приемат вярата, а все пак внасяха фалшиви учения, приемането на които постепенно унищожаваше любовта към истината. Лутер също така претърпя големи скърби и утеснения заради постъпките на фанатизирани хора... И двамата Веслеевци и други, които чрез влиянието и вярата си допринасяха за благословието на света, при всяка стъпка се натъкнаха на сатанинска съпротива чрез въвлечането в различни заблуждения прекалено ревностните, непостоянните и неосветените...”

По време на Реформацията нейните неприятели стоварваха всичкото зло на фанатизма тъкмо върху онези, които се опълчаваша най-ревностно против него. Също така постъпиха и противниците на адвентното движение. Недоволни от това да извъртат и преувеличават заблужденията на ексцентричните и фанатиците, те пускаха в ход неблагоприятни слухове, които нямаха нищо общо с истината...

Фактът, че някои фанатици се намираха между редовете на адвентистите, е също така малко основание да се твърди, че това движение не беше от Бога, както съществуването на фанатици и измамници в църквата по времето на Павел и на Лутер не беше никакво сериозно извинение, за да се отхвърли делото им.” (Великата борба, с. 324, 325)

Да дадем на читателя една представа за различните форми на фанатизъм, свързани с адвентистите от седмия ден в началото на движението. Цитираме от адвентната книга „Трудности в движението”:

„Между 1844 г. и организирането на църквата на адвентистите от седмия ден близо 20 години по-късно, но по-специално в първите няколко години след разочарованието, вярващите адвентисти бяха затруднени по онова време от екстремистки и фанатични движения. част от работата на Е. Г. Вайт беше да свидетелства срещу тези движения.

Пишейки за своите ранните опитности, Е. Г. Вайт разказва за едно пътуване със своя съпруг през щатите на Нова Англия през 1850 г. Много някогашни вярващи бяха станали ожесточени от разочарованието. Някои все още търсеха истината. „Ние обаче трябваше да срещаме още по-лош елемент”, пише тя, „в една класа, която претендираше, че бяха осветени и не можеха да грешат, че бяха запечатани и свети и че всички тези впечатления и идеи бяха Божие намерение...”

Те претендираха, че лекуват болни и че вършат чудеса. Те имаха сатанинска, омайваща сила; все пак те бяха надменни, диктатори и жестоко деспотични. Господ ни използва като инструменти да порицаем тези фанатици и да отворим очите на Неговия верен народ за истинския характер на тяхната работа.” (Е. Г. Вайт, Ревю енд Херълд, ноември 1883)

„Друга група претендираше, че е така осветена, че не могат да съгрешават. Все пак те бяха неморални в постъпките си, следваха собствените си страсти и самонадеяно извършваха грях. Те даже проповядваха „духовна” свободна любов.

Фанатизмът се появи в някои други странни форми. Някои възприеха идеята, че религията се състои в голямо възбуждение, разчувстване и шум. Поведението им дразнеше невярващите и предизвикваше омраза срещу тях и учението, което те проповядваха. Когато им се противопоставяха или ги малтретираха заради досадните им методи, те се радваха поради „преследването”.

Е. Г. Вайт трябваше да порицава някои хора, които претендираха за голямо смирение и се опитваха да го демонстрират чрез пълзене по пода като деца. Те бяха пълзели около къщите си, на улицата, по мостовете и в самата църква.”

Другата група вярваше, че е грях да работят, въпреки че изглеждаше съвсем логично за техните жени и други да вършат необходимата работа за тях. Чувственият магнетизъм или месмеризъм, предшественик на хипнотизма, беше практикуван от някои. На някои места се прояви въображаемият дар на езиците, придружени от викане и бъркотия. От време на време някоя малка група известяваше ново време за Христовото явление.” (История на нашата църква, с. 238, 239)

Ако предишното изявление от Великата борба е правилно разбрано, този вид трудности ще се очакват и във връзка с тази последна реформация – днешното адвентно-реформаторско движение. Съществува един паралел.

За съжаление трябва да установим, че историята се повтаря също, като се представя изопачена картина за отношенията на някои фанатици с Реформаторското движение. В миналото, както току-що прочетохме, неприятелите на Реформацията го направиха професия да създават смут между буйните фанатици и истинските реформатори, поставяйки ги на

едно ниво. Днес неприятелите на Реформацията правят точно същото. Ако такова становище е правилно, някои можеха да прочетат току-що цитирания текст от „История на нашата църква” и да твърдят, че тези фанатици действително са пионерите на Адвентната църква. Нещо по-лошо, за да получат още по-изопачена представа, ръководителите на Адвентната църква се свързват с някои реформаторски елементи, които никога не са принадлежали към Реформацията.

Маргарита Роуен, една фалшива пророчица, бе член на Адвентната църква, а не на Реформацията. Въпреки това нейното име се използва с цел да се опетни името на Реформаторското движение.

Някоя си госпожа Кърстинг, за съжаление авторът на тази брошура нямаше възможност да провери, дали тя е принадлежала някога към Реформаторското движение, едно обаче може да бъде установено със сигурност – нейните възгледи не бяха приети от пионерите на Реформацията. Въпреки това Реформаторското движение беше обвинено.

Й. Виик, член на Адвентната църква, бе затворен поради отказа си да бъде ваксиниран. На 21.01.1915 г. той имал няколко видения, в които, както той сам заявява, Бог му показал, че краят на изпита ще дойде през пролетта на същата година. Той искаше неговите видения да бъдат публикувани от църквата. Тъй като ръководителите на Адвентната църква отказаха, той сам ги публикува и изпрати по едно копие до всеки проповедник и всяка църква по цяла Германия. Той никога не е принадлежал към Реформацията, но неговото име все още се сприяга в злословене и очерняне на Реформаторското движение.

В една дискусия между представители на Генералната конференция и представители на Реформаторското движение, състояла се във Фриденсау, Германия, 21-23 юли 1920 г., това излезе на яве:

„Старейшината А. Г. Даниелс (Председател на Г.К.): Това тук са документите, които ни бяха предадени от бр. Конради. Те биха показали какви отношения са имали с това движение. Ние можем да изберем и отделим тези, които вие, братя, считате като непринадлежащи към вашето движение. Първият документ е от Виик.Е. Дрьошлер (Представител на отделеното малцинство): „Той никога не е принадлежал към това движение. Аз съм имал привилегията да принадлежа към това движение още от самото начало.”

Старейшаната А. Г. Даниелс: „А как стоят нещата в втория документ – от Щобе?”

Е. Дрьошлер: Да, той принадлежи към нас /Документ 3, „Свидетелството за последната църква” бива също признат като техен/. Книжката „Мирът и настоящата истина” произхожда също от първия автор, от Виик. /Петата брошура „Високият вик” от Хермс бива също призната за тяхна/

Е. Дрьошлер: Бих искал да дам едно кратко пояснение за това. При

нас идваха хора, които бяха твърде нетрезвени. Ние не можехме да видим що за хора са те и без да се допитват до Съвета, те отпечатваха книжки, защото в началото ние не бяхме така организирани.

Старейшината А. Г. Даниелс: От кога започна вашата организация?

Е. Дрьошлер: От 1915 г. Както в 1844 г. тя трае десет години, така и ние едва можем да кажем, че организацията е приключена.

Старейшината А. Г. Даниелс: Хермс беше ли при вас?

Е. Дрьошлер: За кратко време. Ние веднага разобличихме тези хора, когато те направиха това зад гърба ни. (Хермс написа и шестата книжка „Притурка към Високия вик“. Седмата книжка „Последната благодатна вест от един паднал свят“, издадена през 1915 г. без автор и данни за печатницата, бива призната от тях.)

Е. Дрьошлер: Тази книжка е от нас. Липсата на името признаваме за грешка.

(Осмата книжка, молитвена сказка, е издадена също от тях, а също и следващата книжка. Десетата книжка, „Знамение на времето“ бива също призната от тях със забележка, че авторът сега бил изключен.)

Старейшината А. Г. Даниелс: Колко време има, откакто е изключен?

Е. Дрьошлер: Той е изключен преди две години.

Старейшината А. Г. Даниелс: Той беше свързан с движението. Докато беше при вас ли публикува това?

Е. Дрьошлер: Пак трябва да кажем, че тя не е била предложена на Съвета. Той е направил едно изчисление, с което ние не сме съгласни.

П. Дринхаус: Кой е разпространявал книжката, като не е имало отговорен автор?

Е. Дрьошлер: Обстоятелствата тогава бяха такива. Като бежанци ние бяхме разпръснати навсякъде и така тя беше за кратко време разпространена. Ние казвахме, че една част е добра, но с изчисленията не сме съгласни.

Г. В. Шуберт: Отрекохте ли тогава по-късно някоя книжка?

Е. Дрьошлер: Да.

Старейшинът А. Г. Даниелс: В последната книжка вие сте отпечатали писмото на бр. Мюлер, познавате ли го?

Е. Дрьошлер: Не.

А. Г. Даниелс: Да приемем, че понеже Хермес е заел становище против вас, вие сте го изключили, отхвърляте и Виик... И сега вие идвате и ни казвате нещо за характера на тези хора. Вие, разбира се, не ще искате ние да потушим работата, преди да ни кажете що за братя са това. Не мислите ли също, че трябваше да бъдете също така внимателни при публикуването на тези работи, преди ги проверите? Ако бяхте дошли при нас, ние бихме ви казали някои неща за този човек /Мюлер/... Той няма

никаква ръководна служба в полето; беше само проповедник в Чикаго, но ни създаде толкова много трудности, че трябваше да го изправим пред съвета. Ние не отидохме толкова далеч, както вие в повечето случаи, и не го изключихме. Искахме да му дадем още малко пробно време и като го отдалечихме от Чикаго, му дадохме възможност в друг град...

Е. Дрьошлер: Ние не искаме да говорим повече за това. Съжаляваме, че тъй бързо отпечатахме това и в бъдеще ще бъдем по-внимателни.

А. Г. Даниелс: „Аз също дойдох до това заключение.

Тези разисквания са цитирани от „Протокол на заседанието с Реформаторското движение” (състояло се на 21-23 юли 1920 г. във Фриденсау, Германия), публикувани от трите германски унии на Църквата на адвентистите от седмия ден. Това е достатъчно доказателство, че фанатизмът не беше първопричината на Реформаторското движение повече, отколкото е било (както е цитирано от „История на нашата църква”, с. 238, 239) в началото на Адвентната църква, въпреки че дяволът е правил всичко възможно да свърже фанатизма с делото на Бога, както през 1844 г., така и в следващите години.

Въпреки това, в една клевета, озаглавена „Последиците от фанатизма или една фалшива реформация”, публикувана от Генералната конференция на адвентистите, старейшинът Л. Х. Кристиян направи следното грубо преувеличение: „Този фанатизъм в Германия, както и в другите страни на Европа, е истинската първопричина на фалшивото реформаторско движение.” Това наивно заключение е обида за един почтен и интелигент ум, който може да преценява доказателствата за себе си.

Напоследък ръководството на адвентистите публикува един по-подобаещ доклад за появата на Реформаторското движение, но не и изцяло точен. В „Commentary Reference Series”, т. 10, стр. 1183 те казват: „Въпреки че първоначално спорът беше върху виденията и определяне на времето, спорната точка през годините е била становището на адвентната църква относно задълженията на нейните членове във военната служба.” Има поне наполовина истина в това изявление. Докато не е истина, че „виденията и определяне на времето” доведоха до съществуването на Реформаторското движение, истина е, че становището, взето от църквата на адвентистите относно задълженията на нейните членове във военната служба и войната, в светлината на Божия закон, от самото начало винаги е бил действителният спорен въпрос.

Една много по-точна декларация върху произхода на Реформаторското движение се намира в друга публикация на адвентистите:

„Отстъплението на тези хора не беше от много груби грешки и доминиращата йерархия, но от ръководството на Конради, който ги бе предал,

без да бяха дали съгласието си за неговите действия, за оръдията и щиковеите на бойното поле.” (Браун експозе с Боленгер, Southern Publishing Association, 29, 30).

Конференцията във Фриденсау (1920 г.)

Една конференция на адвентното мисионско училище се състоя във Фриденсау, Германия, от 12 до 23 юли, 1920 г. с цел прекратяване на съществуващия между двете страни спор, ако въобще е възможно. Присъстваха 51 члена от различните съвети на унионските конференции (трите германски униии, Холандия, Чехословакия, Полша и Унгария) и 16 члена на Реформаторското движение. От съвета на Генералната конференция: А. Г. Даниелс (председател), Л. Х. Кристиян, Ф. М. Уйлкокси, М. Е. Керн.

Реформаторите имаха четири въпроса, на които искаха да им се отговори:

Въпрос 1: „Какво становище заема Генералната конференция относно взетото от германското ръководство решение през 1914 г. във връзка с четвъртата и шестата заповеди? По тази точка ние се отнасяме към следните писмени обяснения... (Представя пет документа)

Въпрос 2: „Какво доказателство ни се дава, че ние не сме постъпили по библейски с братята, както сме обвинявани в последния брой на „Ционс-вахтер” (адвентен вестник в Германия), бр. 13/ 14 от юли 1920 г.? Ще представим доказателствата по-късно.”

Въпрос 3: „Какво становище заема Генералната конференция на американските братя днес към свидетелствата на с. Вайт? Първо: От Бога ли са вдъхновени те, или не? Второ: Трябва ли да продължаваме да проповядваме здравната реформа така, както ни е дадена, като дясна ръка на вестта, или не?”

Въпрос 4: „Нашата вест от Откровение 14:6-12 национална ли е, или интернационална? Тук ние имаме различни броеве от „Ционс-вахтер”, от които се вижда, че тази вест е интернационална. Например „Ционс-вахтер” бр. 5/3 март 1920 г., стр. 35 от училищното ръководство.”

Причините и целите на тези въпроси трябва да бъдат разбрани, така че отговорите да може да бъдат правилно преценени.

Въпрос 1

Първият въпрос беше зададен с оглед да се изясни доколко върховното ръководство беше допуснало замесването на Генералната конференция във военната позиция, заета в Европа и дали желаеха да направят необходимата корекция.

Много адвентни ръководители сега съзнават, че това е много деликатен въпрос и мнозина се опитват да опровергават някои много сериозни

факти, които ние трябва да разкрием на адвентните вярващи. Следователно на всички трябва да бъде известно, че:

а) Като намери извинение за воюващите не само между адвентистите в Европа, но и в Америка, и като не взе правилното становище наскоро след Първата световна война, Генералната конференция направи нещата още по-зле;

б) Чрез сегашния си отказ да признаят известно замесване на Генералната конференция в отстъпничеството през Първата световна война, върховните ръководители всъщност са увеличили своето съучастничество.

Ние не можем да скрием от адвентния народ факта, че през време на конференцията във Фриденсау (1920 г.) ръководителите в Европа бяха реабилитирани и даже Конради и Дейл, съответно председател и секретар на Европейската дивизия (те бяха подписали документ в полза на воюващите адвентисти) бяха извинявани, като че ли не бяха направили грешка във връзка със закона на Бога или въпроса за войната. И тези малцина, които бяха стояли в защита на Божиите заповеди, бяха укорявани поради това, че вярваха в строгото подчинение на предписанията на Йехова също и във време на война, според първоначалното становище на адвентистите. И съгласието, дадено от членовете на Генералната конференция, беше още веднъж потвърдено.

По-долу следва същността от отговора на А. Даниелс върху първия въпрос:

„Щом избухна война в Европа, ние в Америка проучихме грижливо този въпрос... И взехме това становище: Всеки да постъпва според съвестта си по този въпрос... Тогава имахме някои братя, които имаха патриотичен дух и те отидоха на фронта, воюваха, дойдоха в Англия, Франция и отидоха в окопите. Аз не знам какво са правели, докато са били там, но те служеха и се завърнаха, когато настана примирието... Ние съжالياваме и осъждаме войната, обявяваме се против нея. Но трябва да позволим на всеки гражданин да заеме отношение спрямо властите според собствената си съвест. Нито един от тези хора не бе изключен от нашето общество, нито с един не се отнесохме така, като че ли той не е вече християнин... Докато ние нямаме определени граници и строго определени директиви относно нашето становище спрямо властите, трябва да бъде предоставено на всеки да постъпва според съвестта си. Братята в Америка взеха същото умерено и толерантно становище спрямо властите, както и нашите братя в Европа... Аз искам да кажа, че декларацията на бр. Дейл, когато я получихме в Америка, не ни се видя правилна и ние съжالياваме за това. Ние получихме писма от братя и сестри, които осъждаха много строго тази декларация и искаха ние да се вдигнем и да я осъдим. Ние им казахме да се държат спокойно и внимателно... Така, братя, аз никога не взех

перото, за да осъдя публично тази декларация, а също и бр. Спайсър не направи това... Въпреки възгледите, които имаме относно тази декларация, ние тук не изпратихме никаква дума на възражение... И така, мисля, че ви изясних разбиранията и становището в Америка относно това, което се случи в Европа. След всичко това ние сме убедени, че нашите братя тук също вземат становище против войната. Ние говорихме с братя, които са ходили на война, и мога да ви кажа, че в нито един от нашите братя в Европа не намерих по-войнолюбив дух, отколкото в Америка. Мога да ви кажа още, че по дух и дела нашите братя в Европа са също така верни, както нашите братя в Америка. И сега нека да изразя всичко още един път с други думи: За някои от подадените декларации ние съжаляваме. Но ако вникнем в духа и намеренията, които са довели до тях, ние намираме, че тези братя стоят също така искрено и вярно, както и ние... Аз трябва да кажа, че всеки отделен човек е имал правото да се определи според собственото си убеждение и да вземе становище относно войната според съвестта си... Ние мислим, че вие, братя (обръща се към представителите на Реформацията), сте в голяма заблуда относно възгледите, които застъпвате. Още и сега ние вярваме в шестата заповед, както и досега, но не можем да се съгласим с вашето тълкуване на тази заповед. Какво бихте казали вие за Мойсей, ако той, след като бе даден законът на Синай, няколко дена след това ви накараше да убиете васанския цар и всички мъже, жени и деца? Бихте ли го обвинили за убиец? Обаче Бог му бе наредил да престъпи шестата заповед. Виждате, че много неща са включени в тълкуването на заповедите и ние трябва да имаме свобода да четем и разбираме заповедите, така че не бива да се обвързваме според това как може да ги тълкува едно малко общество.”

Този цитат на част от „конференцията с Реформаторското движение (състояла се във Фриденсау, 21-23 юли 1920 г.), публикуван от Църквата на адвентистите в Германия, показва произхода и действителните спорни въпроси, които доведоха до възникване на Реформаторското движение: това беше законът на Бога. За разлика от други адвентни ръководители, които ни клеветят с много безполезни думи, с прекалено много неподходящи забележки и даже нелепи умозаклучения, като обикновено пропускат главния въпрос (както в случая старейшината Кристиан в „Последници от фанатизма”), старейшината Даниелс, председател на Генералната конференция, 1920 г., изразявайки възгледите, с няколко думи представи истинската ябълка на раздора, която причини разделението в началото на кризата в Европа. Ние ще обобщим неговия отговор:

а) От самото начало мъжете от Генералната конференция бяха информирани за това, което ставаше в Европа, и прочетоха поне някои от компротисните декларации на европейските ръководители, но те решиха да

запазят в тайна, оставяйки европейците сами да решат какво да правят при тези обстоятелства. Старейшината Ф. М. Уйлкокс беше вече обяснил това примирително отношение с една статия, публикувана в „Ръвью енд Херълд“:

„Днес църквата на Бога трябва да помни нашите европейски братя, които сега страдат в бедствие. Някои са били заставени към активна военна служба; животът им е постоянно застрашен и те са изложени на изпитание и опасност. Семействата са били разделени; тези, които са останали въщи, са били загрижени за онези, които са отишли на фронта. Дължностни лица от някои наши конференции и църкви са били принудени да се отречат от своите обязанности и да се присъединят към националното знаме. Нашата най-искрена молитва е, Бог да спаси каузата на Своята истина през това време на изпит и да запази живота на Своите чеда. Щ о се отнася до това какво трябва да правят нашите европейски братя при тези обстоятелства на изпит, само в молитва пред Бога могат да решат.” (Ръвью енд Херълд, 27 август 1914)

б) Членовете на Генералната конференция тогава взеха становище, всеки един да действа според собствената си съвест, докато законът на Бога е във връзка с военната служба. И адвентистите в Европа направиха именно това. Болшинството в Германия и другите страни взеха становище, според съвестта си, да воюват. Ръководителите в Германия заявиха в един вестник:

„В началото на войната нашата църква се раздели на две партии. Докато 98% от нашите членове взеха решение, въз основа на библейското изследване, че дълг се налага на съвестта да защитава отечеството с оръжие дори и в събота; това становище, единодушно подписано от ръководството, беше незабавно съобщено на Военното министерство; 2% от членовете не се присъединиха към общото решение, затова най-последно трябваше да бъдат изключени по причина на тяхното нехристиянско поведение.” (Дрезденер нойсте нахрихтен, 12 април 1918)

в) Членовете на Генералната конференция даже изпратиха послание до ръководителите в Европа, упълномощавайки ги умишлено да продължат своята военна позиция. Това не може да бъде опровергано открито от данните, които имаме в нашите папки, от които цитираме:

„Ние, конференцията на адвентистите от седмия ден в Румъния, споделяме от библейска гледна точка убеждението, че военната служба и призоваването в армията е едно чисто държавно поданическо задължение, за което властта, поставена от Бога, е напълно оправдана от Словото: 1 Петрово 2:13,14; Римляни 13:4,5. Същото становище бе взето от съвета на Генералната конференция на заседанието през ноември 1915 г. и това се отнася за различните страни в света... Ние сме имали случаи, в кото

братята от Германия ни питаха: Какво да правим във войната? Отговорът беше: Останете верни на Бога, но правете, каквото правят всички останали... Където някой не можеше да иска разрешение да пази празници, за нашите братя само би било странно становището да молят за свобода да пазят съботата.” (Куриеруе мисионар, адвентен вестник в Румъния, бр. 3, 1916)

Друга една декларация от „Ционс вахтер” (адвентен вестник в Германия), от 3 април 1916 г. удостоверява отговорността на Генералната конференция за взетата в Европа военна позиция (тя не беше опровергана, когато беше показана на членовете на Генералната конференция във Фриденсау, 1920 г.) е изнесена в друга брошура за нас.

Всъщност самият старейшина Даниелс заяви, че „същата умерена и толерантна позиция” беше взета и в Германия, и в Америка.

г) Старейшината А. Даниелс разясни, че докато на теория адвентистите сами заявяват, че не воюват, на практика те могат да следват собствена си съвест – което означава, че в действителност имат собствен избор и са свободни да действат или като верни християни, или като патриотични войни – когато са изправени пред военния въпрос. Притежаваме изобилно доказателства, някои от които са цитирани в други наши брошури, които показват, че на практика военното становище до голяма степен е било практикувано или извинявано от Адвентната църква през тези много години със съгласието на Генералната конференция. Предупреждението, че **„никога не трябва да одобряваме греха чрез думи или дела, с мълчанието или присъствието си”** (Животът на Исус, с. 110), е било пренебрегвано.

д) Изключеното малцинство бяха обвинени от старейшината Даниелс като „напълно погрешни” в техните тълкувания, че вземане на участие във военната служба е несъвместимо със закона на Бога. Това обвинение беше произнесено в присъствието на много адвентни ръководители в Европа, също и пред някои ръководители от Генералната конференция. Истина е, че ние още държим същата вяра – и чрез Божията милост възнамеряваме да я държим до края – за което често сме били оклеветавани като фанатици.

Доказателствата, които току-що ви изнесохме, точно изясняват главната причина за разделението и показват, че законът на Бога е под въпрос. И откакто двете страни поддържат различни гледища по такъв жизнено важен спорен въпрос, те трябва да следват пътищата си разделени, както заяви самият старейшина Даниелс (Виж отговора на въпрос 2).

Въпрос 2

В отговор на втория въпрос старейшината Даниелс обясни:

„Има един път да изнесем нашия въпрос пред братята и да бъдем изслушани. ще започнем с църквата. Някои членове на църквата могат да имат някои противоречия с един от служителите или председателите. Може да има нещо в църковното ръководство, което те не одобряват. Какво трябва да правят в такъв случай? Аз казвам: не! Нека те изнесат въпроса пред съвета на съединението... Да приемем, че това е било направено и въпросните църковни членове не са доволни от взетото решение; тогава те могат да се обърнат към унията. Да предположим, че те не са доволни и от решението на унията. Тогава те могат да се обърнат и към съвета на Генералната конференция. Да предположим, че църквата отказва да приеме решението на Генералната конференция – тя има право да прави това – тогава въпросните лица трябва да си отидат. Но те трябва да се оттеглят по християнски и да ни оставят на спокойствие.”

Случаят с неудовлетвореното малцинство беше, че те нямаха намерение да напускат църквата; те бяха изключени. През 1915 г. В. Рихтер, един от техните представители, приготви един „Протест”, искайки една среща с ръководителите. Този документ беше прочетен от Е. Дьоршлер, представител на изключеното малцинство (Реформаторско движение – б.пр.) на конференцията във Фриденсау през 1920 г. Той каза7 „Чрез този документ ние молихме за една среща с братята, но на нашата молба бе отказано.” Сега те представиха пред членовете на Генералната конференция въпроса: „Къде ние сме пренебрегнали да следваме библейския начин?” Това беше един любезен и дипломатичен начин на запитване коя от двете страни беше действително пренебрегнала библейското правило.

В края на срещата във Фриденсау представителите на вярното малцинство още вярваха във възможността за подобрение и помирение, въпреки негативните отговори от председателя на Генералната конференция. И това е, което стана достояние:

„Е. Дьоршлер: Дали брат Даниелс ни предаде окончателното решение на целия Съвет на Генералната конференция?

Старейшината А. Г. Даниелс: Аз мисля, братя, че ние трябваше да предадем това решение, доколкото се отнася до нас. С това не искам да кажа, че случаят би могъл да бъде разгледан в едно по-голямо събрание. Аз не искам да бъда груб и да прекъсна изведнъж заседанието. Колкото се отнася до нашето убеждение и наето решение, ние мислим, че това е нашето окончателно решение.

Е. Дьоршлер: Има ли по-висша инстанция?

А. Даниелс: Няма по-висша инстанция; най-много по-голямо число братя. През нашето есенно заседание ще имаме по-голям брой братя, които ще се съберат. Но съставът ще бъде само от членовете на Съвета на Генералната конференция.

Е. Дьоршлер: Ние много съжаляваме, че снощи не попитахме за това. Аз съм на мнение да почакаме с нашето окончателно решение, докато дойде момент, когато повече братя ще могат да обсъдят въпроса.

А. Даниелс: Какво! Вие искате да представите тази работа на големия състав там във Вашингтон?!”

Въпрос 3

В отговор на третия въпрос, първата част, старейшината Даниелс каза: „Аз се радвам, че мога да кажа, че Генералната конференция не е променила становището си към свидетелствата през последните 50 години... Нашето становище към свидетелствата е същото, както е било и преди...”

Старейшината Керн добави: „И нейните (на с. Вайт) днес са продаващи повече, отколкото преди.”

Въпросът, поставен от представителите на изключеното малцинство, беше продиктуван в действителност от факта, че много църковни членове, а дори и ръководители в Европа не вярват в божественото вдъхновение на писанията на с. Вайт. Конради, председателят на европейската дивизия и под-председател на Генералната конференция, беше един от тях и неговото неверие беше добре познато. Цитираме от книгата „Действието на Провидението”, стр. 677 (публикувана чрез издателското дружество на Ръвю енд Херълд):

„Конради... търсеше постоянно да подронва и най-накрая, за съжаление, да се бори срещу Духа на пророчеството... Където и да живееше, да работеше, да пътуваше, той умело разпръскваше семена на съмнение относно валидността на Духа на пророчеството.”

Това очевидно бе причината, поради която почти нищо от писанията на с. Вайт не беше преведено на европейските езици.

Въпреки неговото измамливо влияние, което беше очевидно, Конради бе държан на високи длъжности години наред, докато Даниелс в присъствието на много други ръководители се опита да създаде впечатление, че ръководителите на Адвентистите от седмия ден все още заемат здраво становище относно свидетелствата и че въпросът на братята, настояващи за реформа, беше безсмислен и излишен.

В онези дни много адвентисти-реформатори правеха големи жертви, продаваха имотите си, за да снабдяват със средства за превод и публикуване на Свидетелствата. По-късно реформаторите бяха дадени под съд за това от Адвентната църква в Румъния, Югославия и Унгария.

Отговаряйки на втората част на третия въпрос, Даниелс каза: „Братя, нашето становище към здравната реформа днес е същото, каквото е било всякога. Може би ние отдаваме на този въпрос за реформа дори по-голямо внимание, отколкото сме правили това по-рано. Ние имаме здравен миси-

онски отдел, имаме и секретар, бр. Ханзен. Той работи за организирането на това дело във всички църкви по-добре, отколкото беше по-рано.”

Както и да е, по онова време беше очевидно и то е много по-очевидно днес, че „мнозина са отстъпили от предишната си вяроност към принципите на здравната реформа.” (Свидетелства т. 9, 153). Факт е също, че „мнозина са отказали да живеят в хармония със съветите на Бога!” (Свидетелства т. 9, 158). Отхвърлянето на дадената от Бога светлина е било причина за този въпрос: „Тези, които са служители на евангелието, известявайки най-тържествената истина, дадена на смъртни, ще дадат ли пример за връщане към котлите с месо на Египет?” (Свидетелства т. 9, 159, 160). Духът на пророчеството казва: „Почавайте да не се употребяват лекарства” (М.М. 259), ръководителите са правели точно обратното – поучавали са народа да употребява лекарства. На това отгоре адвентните санаториуми не са следвали предписанията, дадени от Духа на пророчеството. Принципиите на здравната реформа – дясната ръка на вестта, са очевидно изопачени. Важността на този предмет се вижда много ясно в светлината на следващото свидетелство:

„Тези, които са искрено на страната на Бога, ще бъдат себеотрицателни и самопожертвователни. Те ще ядат и пият за прослава на Бога, отказвайки да покварят душа и тяло чрез невъздържание. Тогава състоянието на църквата ще свидетелства, че светлината ѝ не е била отдалечена, но ако църковните членове не действат, според както Бог им е предначертал, движението на здравната реформа ще продължи без тях и ще се види, че Бог е преместил светилника им от мястото му.” (Е. Г. Вайт, Ръкопис 78, 1900)

Въпрос 4

В отговор на четвърти въпрос Даниелс казва: „Братя, действително няма съмнение затова, че нашата вест е интернационална вест за тази църква. Ако ние вярваме нещо, то ние вярваме, че това е една всемирна вест за всички народи и езици... Ние твърдим, че още се намираме на първоначалния път на това дело.”

Ако това е истина, тогава духът на национализъм никога не е бил подхранван от Адвентната църква в някои места и следователно становището, взето от ръководителите в Германия, е погрешно. Това, което те докладват, е:

„Нашето ръководство до днес е поставило излишъка на пари в заем на войната, с твърдото уверение, че с Божията помощ Германия ще излезе победителка от тежката война.” (Из Дрезденски най-нови съобщения, 12 април 1918 г.)

И националният дух никога не е бил премахнат, което може да се докаже. През Втората световна война германските адвентисти писаха: „Гер-

мания трябва да пребъдва... Вярата в отечеството расте... На поход! (9 ноември 1941 г.) Американските адвентисти окуражаваха членовете на САЩ: „За победата купувайте американски военни облигации и марки” (1 януари 1943 г.); и адвентистите в Австралия заявиха, че ако Австралия бъде въввлечена, те биха се борили до един в защита на тяхното отечество” (25 януари 1941 г.). Доколкото можем да видим, това становище не може да представи едно интернационално християнско братство (Галатяни 3:28).

В заключение трябва да кажем, че по наше убеждение усилията да омаловажат своята отговорност за това, което се случи в Европа (1914 – 1918 г.), както и за това, което се случва на много други места днес, не оправдава Генералната конференция и църквата като цяло. Ние не можем да разглеждаме този проблем като локален, не само защото най-висшето ръководство остави тези злини неоправени (специално това към първия въпрос), но и защото в този случай цялото общество вярващи стават виновни в съучастничество. Ние не можем да се отвърнем от това правило:

„Бог ни показа, че когато Неговият народ е изпаднал в грях, веднага трябва да се вземат решителни мерки да се отстрани грехът от тях, аз да не почива Неговото неодобрение върху всички. Но ако греховете на народа са премълчани от тези, които са на отговорни постове, Неговото неодобрение ще бъде върху тях, но и Божият народ като цяло ще бъде отговорен за тези грехове. В отношенията Си към Своя народ в миналото Господ показва необходимостта от пречистване на църквата от грехове. Един грешник може да разпръсне тъмнина, която може да лиши целия народ от светлината на Бога.” (Свидетелства т. 3, с. 265)

Сесията на Генералната конференция в Сан Франциско (1922 г.)

Като пряк резултат от обстоятелствата, споменати преди, хиляди хора се намериха извън редовете на църквата на Адвентистите от седмия ден. Усилията от страна на малцинството за помирение и обединяване върху основните принципи на адвентната вяра не бяха посрещнати с добра воля и много фалшиви доклади се разпространяваха с цел да създадат предразсъдък в умовете на членовете срещу вярното малцинство.

Преди да бяха предприети никакви стъпки към известна организация, ние още чувствахме като лично задължение да последваме библейското правило и представихме случая си пред делегатите на Генералната конференция. И така през 1922 г. ние изпратихме наши делегати на Генералната конференция, състояла се в Сан Франциско същата година. Председателят бр. Даниелс отказа да даде възможност на нашите представители да представят своя случай пред събранието и следователно нямахме друг

избор, освен да се организираме отделно по един определен начин, да продължаваме евангелското дело, издигайки знамето и изнасяйки правилно истината.

Всички вярващи би трябвало да знаят, че Реформаторското движение не дойде извън църквата на Адвентистите от седмия ден, но се роди вътре в едно бедствено време. Ръководните братя, които се провиниха в предателство спрямо истината на Бога, не смириха себе си и не изповядаха греха си. Те бяха решили да продължат сляпо борбата си срещу нас, предричайки нашето решително поражение. Освен че представиха невярно нашата вяра пред членовете на църквата, ръководителите са ни обвинили пред правителствата на различни страни като неприятели на държавата и нацията. Това в много случаи имаше за резултат нашата работа да бъде забранена със закон, при което нашите работници и членове страдаха, като бяха хвърляни в затвора и подложени на голямо преследване.

След като отказаха да приемат истинското дело на пробуждане и реформация, което бе започнало в църквата, и за да подронят влиянието, което Реформаторското движение имаше върху много членове в църквата, адвентните ръководители направиха опит да представят едно пробуждане и реформация вътре в редовете на деноминацията. Ние цитираме препоръката, направена пред събраните делегати на Генералната конференция през 1922 г.:

“Една от препоръките, които се чувствам задължен да направя, е така важна, така жизнено необходима, че ще се осмеля да нарека един апел. Той е:

„През следващия четиригодишен период да бъде направено едно върховно усилие за довеждане на едно голямо духовно пробуждане и духовна реформация във всички наши църкви по целия свят... Ако всеки един от тези отговорни ръководители в Божието дело най-напред направи тази опитност и работи за другите по начина, указан от Бога, в нашите редове ще се извърши една чудесна реформация. И, братя, точно тази реформация трябва да стане, или ще бъдем осъдени с останалото човечество. Ние не можем да преживеем без нея.” (Бюлетин на ГК, 1922, стр. 16)

Когато научихме за тази резолюция, знаехме, че едно истинско пробуждане и реформация не може да стане, освен ако имаше едно признаване и очистване от отстъпничеството. Но ние се надяхахме, че нещо добро може да излезе като резултат. Както и да е, времето доказа, че това беше едно преходно сантиментално пробуждане, което скоро беше забравено. Подобни усилия са били направени в следващите години, за да се даде вид, че най-после дългоочакваната реформация е дошла вътре в църквата. Ние бихме били зарадвани, ако това беше действително така, но не можем да отминем фактите, понеже те съществуват, а именно, че има едно гене-

рално отстъпничество, което никога не е било изповядано. Не е възможно някакво истинско пробуждане и реформация, без да се преживее първо истинско покаяние. Работата за реформиране на църквата не е оставена на решението на някой съвет или комитет, но то е привилегия на Бога да избира Своите средства и начини. Ако отхвърлим вестителите, които Бог изпраща, всъщност отхвърляме Него.

От 1925 г. до днес

На сесията на делегатите, представящи четирите унионски конференции, състояла се в Гота, Германия, на 14 до 20 юли 1925 г., Адвентистите от седмия ден – Реформаторско движение беше най-напред организирано официално като Генерална конференция. Тогава „Принципите на вярата и църковния ред” бяха съставени и беше възприето името „Адвентисти от седмия ден – Реформаторско движение”.

Реформаторското движение беше регистрирано в Изерхаген, Германия, на 11 януари 1929 г. Тайната полиция на Хитлеровия режим забрани на 11 май 1936 г. обществото и срещу нас бяха предприети нови преследвания.

Наскоро след втората световна война на сесията на делегатите, състояла се на 5 до 7 септември 1948 г. в Хага, Холандия, беше решено Генералната конференция да бъде преместена и регистрирана в САЩ. Регистрацията се състоя в щата Калифорния на 18 април 1949 г.

Когато погледнем назад към нашите минали опитности, стигаме до заключението, че „през всички столетия Божието дело на земята се повтаря във всяка голяма реформация или религиозно пробуждане с очевидна еднаквост.” (Великата борба 279). Това е истина не само от положителна, но и от отрицателна гледна точка. За съжаление някои хора от нашите среди не винаги са проявявали ревност по правилен начин.

„Гневната ревност на никого не може да послужи за добро. Бог не е избрал реформаторите поради това, че са дръзки, буйни хора. Той ги е приел такива, каквито са били, без оглед на техния характер; но би им поверил десетократно по-големи отговорности, ако бяха с кротък дух, ако напълно се владееха. Христовите проповедници трябва да посочат греха и злото, нечистотата, лъжата, понякога трябва да разкрият неправдата и при високопоставени, и при нископоставени, посочвайки им, че Божият гняв ще се излее върху онези, които престъпват Неговия закон- Все пак те не бива да бъдат дръзки, нито да действат заповеднически, но трябва да проявяват любов и благодет, дух на спасяване, а не на унищожение.” (Свидетелства т. 4, с. 486).

Забележките на Духа на пророчеството относно някои, които ръководеха в предишните реформации, могат да бъдат приложени и за някои от

нашите пионери ръководители. Но тук нашето доверие и кураж отново се усилват, виждайки ръководството на Божието провидение, чрез чиято помощ успяхме да очистим нашите редове от всеки култ към личността, от всяко династическо ръководство и от всяко лично господство над народа. И заедно с Божията служителка можем да кажем:

„Въпреки че понякога църквата е отслабвала чрез многобройни обезсърчения и бунтовнически елементи, които е трябвало да среща, след всеки конфликт истината заблестяваше по-ярко. Енергията на Божия народ не се изчерпи. Силата на Неговата благодат е оживявала, пробуждала и облагородявала непоколебимите и верните.” (Свидетелства т. 4, 594)

Реформаторското движение има членове в много части на Европа, в различни страни на Африка, в Австралия, на някои места в Азия и почти във всяка страна на Американския континент.

В нашето съзнание няма съмнение, че ръката на Бога е била с Реформаторското движение от самото начало.

